

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Skuespil i 5 Akter efter Goldoni, [bearbejdet af]
Bock og Nyon, [paa Dansk] ved K. L. Rahbek.

Titel | Title:

Hollænderne

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Schubothe, 1814

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Urbani de.
Gollou d'Arna.
1814.

56. - 363.

02280

Det Kgl. Bibliotek

130024832857

Hollænderne.

Skuespil i fem Akter.

efter

Goldoni, Boel og Nyon.

ved

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur,

Ridder af Dannebrog.

Kjøbenhavn, 1814.

Trykt paa Høfboeghandler Schuboths Forlag,
hos J. Breum.

Personerne:

Lernach, Kjøbmand i Hamborg.

Henrich Lernach, hans Søn, ung Kjøbmand.

Leopoldine, hans Datter.

van der Hooft, en riig hollandsk Kjøbmand,
som boer hos Lernachs.

Sally, hans Søsterdatter.

Gabrieli, en Avanturier, den unge Lernachs
foregivne Ven.

Doctor Amputatorius, forhenværende Regi-
mentsfeldtkiær.

Sechner, Lernachs Bogholder.

Antchen, Leopoldines Pige.

Paul, Lernachs Tiener.

Scenen foregaaer i Hamborg.

Første Akt.

(Skuepladsen forestiller et Handelsconotir; man sees Pulter, en Kasse, Handelsbøger).

Første Scene.

Lernach

(ene, kikkende ved en Pult, hvorpaa er Handelsbøger, han slaaer op i dem, og grubler).

Tre Bøxer at betale i Dag! — Intet i Cassen!
hvad skal der blive af mig?

Anden Scene.

Lernach.

Fechner.

Fechner. Hr. Lernach! her er Steirmarks Bogholder, og Reichmans Casserer, og vilde tale med Dem?

Lernach. De kommer vist med mine Bøxer
(høit): Ved De ikke, hvad de vil mig?

Fechner. Jeg formoder, de har Bøxer at præ-
sentere.

Lernach (sagte): Steiermark og Reichman;
de to, der altid har haft et Horn i Siden paa mig!
Jeg er forloren.

Fechner. Ved Herr Lernach ikke, hvad det
kan være for en Kjøbmand, der er i Begreb med at
brække?

Lernach. Gud! Kulde man alt vide... (høit)
Hvem har sagt Dem?

Fechner. Ingen; men disse unge Mennesker
derinde talte sagte sammen, om Protest, om at
gaae til Notarius; jeg bad dem sige mig, hvem det
var, De talte om, at jeg kunde være Herren itide;
men de vilde ikke.

Lernach. O, min kære Fechner! det er ude
med mig!

Fechner. Hvorledes? Kulde De staae i saadan
Forbindelse med den Skelm —

Lernach. Fechner! hav Agtelse for en ærlig
Mand, der er i Ulfotte!

Fechner. Hvem er det da?

Lernach (efter en Pause): Mig!

Fechner. Dem! min Gud — hvad kunde
bringe Dem i saadan Dørlighed?

Lernach. Ulykke paa Ulykker. De seneste Fald
 titter, de ulykkelige Handelsconjuncturer, der maae
 knække den ærlige Mand, som ikke har lært at specu-
 lere paa sine Brøders Elendighed, og fremfør Alt
 min Søns rasende Huusholdning . . .

Fechner. Herre! da De tog ham i Compag-
 nie med Dem, da De ydermere aabnede ham saa stor
 en Credit til at handle for egen Regning —

Lernach. Jeg veed, hvad De vil sige, Fech-
 ner! jeg har ikke glemt, at De varde mig, hvortle-
 des det vilde gaae; o, men jeg haabede, naar han
 fik alvorlige vigtige Forretninger at sysselsætte sig
 med, han da skulde lade sine Daarkaber fare, blive
 ordentlig og stadig; o, jeg seer for sildig, jeg har
 bedraget mig.

Fechner. Men hvad vil De nu giøre? om
 De betroede Dem til den rige Hollænder van der
 Hoeft, som boer hos Dem?

Lernach. Det vilde jeg hoist ugierne. Jeg
 har troet at mærke, at min Son har Godhed for
 van der Hoefts Niece, den vakre unge Hollænder-
 inde, som er her med ham, og jeg troer heller ikke,
 han er hende ganske ligegyldig; det er det sidste og
 eneste Haab, jeg har til hans Redning.

Fechner. Altid tænker De paa ham, og al-
 drig paa Dem selv.

Lernach. Fechner! jeg er Fader! Kunde

min Søn hæfte sig alvorlig til et agtværdigt Fruentimmer, var jeg endnu vis paa at opleve Glæde af ham; men hvor torde jeg haabe, van der Hoest vilde give sit Samtykke til nogen saadan Forbindelse, naar han fik min flutte Forfatning at vide.

Fechner. Jeg er bange for, Deres Søns Forhold vil være ham til større Anstød end Deres Forfatning. Var jeg i Deres Sted, vilde jeg aabne mig for ham, han forekommer mig at være en ædel Mand og en sprigtig Ven.

Lernach. Det har jeg alletider kiendt ham for i alle de Aar, vi har havt med hinanden at gjøre. Mere end eengang har jeg havt i Sinde at tale til ham; men det har været mig umuligt.

Fechner. Men det er sandt, Herre! vi glemmer de to unge Menneker, som staaer og venter derude.

Lernach. Vær saa god at bed dem møde mig paa Børsen til Middag.

Fechner. Det skal skee.

T r e d i e S c e n e.

Lernach

(ene).

Paa Børsen til Middag! og kan jeg da vente at kunde bedre betale end nu?

F i e r d e S c e n e.

Lernach. F e c h n e r.

Fechner (hurtig): Hr. Lernach!

Lernach. Nu! hvad sagde De?

Fechner. De gik; men her er Hjelpetropper.

Lernach. Hjelpetropper! og hvorfra?

Fechner. Erindrer De Dem ikke den gamle Regimentsfeldfiører, her har været adskillige Gange, og bedet mig formaae Dem til at tage hans liden Capital i Deres Handel, han er nu just berude, og vil endelig have Dem i Tale.

Lernach. Sy Fechner! Kulde jeg tage imod den gamle Mand's suurt erhvervede Sparepenge i min Handel i dette Dieblik! det var værre end at stæle!

Fechner. Og hvorfor? er De da uvederhøftig, fordi De for Dieblicket er insolvent? er ikke Deres Varelager, Deres Skibe, Deres Udestaaende meget mere end der behøves til at gjøre Dem saa god, som noget Huus i Hamborg, naar De blot kan overstaae den Dybt. Med hans Penge kan De honorere Steirmark's og Reichmann's Bøxer; for Dieblicket veed jeg ellers ingen Ting, der kan løbe ind paa Dem; imidlertid taler De med van der Hoest, og ordner Des

res Sager med ham! Jeg gaar, og sender min Doctor.

Lernach. Men Fehner!

Fehner. Doctoren længe. Jeg løber.
(iler ud).

Femte Scene.

Lernach (Alen) Amputatorius.

Lernach. Fehner! Fehner! han er borte. Han mener mig det ærlig og vel; men skal jeg følge hans Raad? Skal jeg gribe den svage Støtte, han anviser mig, for at drage den ned i Afgrunden. For Dieblicket er jeg døkket! det er sandt! o! men hvad er et Dieblik? og nu det næste! og hvor længe vil det vare, inden min Søn drager et saadant Dieblik over mig igien — og dog! skal jeg forsættlig gaae tilgrunde, lade forgytve Aars Flid og Stræben ødelægge! og hvis jeg maa bryde, bryde i dette Dieblik, er jeg ødelagt! — og hvad der for den ærlige Mand i min Stand og Stilling er det tungeste, ikke ene ødelagt. Der er han. Hvad skal jeg gjøre!

Amput. Deres tjenstberedvilligste Diener, høfste ærede Herr Lernach!

Lernach. Deres Diener! maa jeg spørge, hvem jeg har den Ære at tale med?

Amp ut. Felix Victor Amputatorius, forhen
 kurfyrstelig hannoversk Stabschirurg, til Deres tjenst-
 færdigste Tjeneste.

Lernach. Noget forbunden! og hvori kan jeg
 være til Deres Tjeneste! hvad har De at befale?

Amp ut. Ikke befale, kun bønligst at bede, Deres
 velædle Belædelhed, om De behageligst vilde behage,
 at lette mig for denne byrdefulde Byrde (tager en Pung
 frem).

Lernach. Hvad Godt har De der?

Amp ut. Ret noget supergodt Godt, Deres
 velædle Belædelhed. — To tusinde veltalte gode
 fuldvægtige Dukater! habaha! naar De behageligst
 vilde behage at tage dem i Deres varsomste Baretægt
 saa var jeg lettet for denne Sorg, og kunde saames-
 get lettere og sikkere passe mine stakkels Patienter. De
 Herrer Handelsmænd kan aldrig have for mange Pen-
 ge; det veed jeg; og da nu hele Byen er fuld af
 Deres priselige Pris, som en Mand af den retfæs-
 neste Retfæstehed, saa vilde jeg ansee det for den
 lykkeligste Løkke, naar De behageligst vilde behage at
 bebyrde Dem med en Byrde, der kunde bringe Dem
 langt fordeelagtigere Fordeel end mig. Vil De ikke
 være saa god? (rækker ham Pengene).

Lernach. Det gaar ikke saa hurtigt, Herr
 Doctor! veed De ogsaa, om jeg er Dem til
 Tjeneste?

Amput. Af den sikkeste Sikkerhed. Jeg maatte
ellers ikke vide, hvad Mand jeg havde for mig.

Lernach. Jeg takker Dem for Deres Tillid,
men —

Amput. Og mener De da, jeg saa ilksomt var
ilet sigе hen til Dem med mine moisom sammen sparede
Sparepenge, naar jeg ikke med den nøjeste Nojagtighed
havde underrettet mig om det. Min høisærede Herre kan
troe, jeg har maattet gaae mangen suur Gang for mine
fattige fire Mark, ja vel for tre, inden jeg har
faaet dem samlede! For Gud bedre det! hvem ikke
nuomstunder kommer liørende i sin smaltfaldrede
Doctorloareth, han maae være glad, og i ydmyg-
ste Ydmyghed bukke sig ned i Støvet, naar man
pro consilo et labore vil trykke ham en halv Da-
lers Penge i Haanden, og jeg drifter mig dristigt
at troe, at om det saa var høiselig Hr. Escula-
pius selv, der kom til Fods, saa maatte han tak-
nemmeligst tage til Takke dermed. Da jeg nu imid-
lertid har samlet disse Skillinge, for at have en
Nødhjelp paa min aldrende Alderdom, vilde jeg gier-
ne have dem vel udsatte.

Lernach. Paa Livrente?

Amput. Jeg mener, en 7 til 8 Procent
imod tilstrækkelig Sikkerhed —

Lernach. Syv til otte Procent, min Herre!

naar nogen byder Dem det, behøver De ingen anden Sikkerhed for, han vil bedrage Dem.

Amput. Ei, ei, ei! Jeg har dog ladet mig sige, De Herrer Rishmænd gav undertiden —

Lernach. Fire og fem Procent! meer kan ingen ærlig Mand give Dem.

Amput. Ei, ei, ei! jeg har dog ladet mig sige, de Herrer Rishmænd gav vel endog undertiden otte —

Lernach. Paa en meget kort Tid, min Herre! og naar de just trængte til Pengene, kan det maaskee være; skøndt jeg aldrig har gjort det. Men hvem der byder Dem saa meget for bestandig, ham raader jeg Dem, at tage Deres Penge fra jo for jo heller, for han har ikke andet i Tanke, end at bedrage Dem.

Amput. (trykker Pengene tæt op til sig). Ei, ei, ei! der kom jeg ret an, at sætte saaledes Bælsen ved Havrelisten.

Lernach. Ja! andet var det ikke.

Amput. Deres velvædle Betædelighed synes altsaa ikke ventligt at ville modtage mine Penge.

Lernach. Paa saadanne Vilkaar aldeles ikke! Kulde jeg paa nogen Maade indlade mig med Dem, saa maatte De fremfor Altting lade Deres høie Rentes fare; det kan som sagt ingen ærlig Mand give Dem.

Amput. Og hvor meget, mener De da, De

forbindtligst vilde forbinde Dem til at give? jeg bliver gammel og svag; den ene af mine Kunder gaar fra mig efter den anden, for de vil heller til de unge Springføre, der sæler Folk paa Skallen og i Natten, og curerer dem uden Medicin, med Magnetismus, Fortienesten tager altfaa af, og jeg vilde gjerne have et Stykke Brød paa mine gamle Dage.

Lernach. Men De vil dog ikke forlange, Riobmanden skal tage det af Munden paa sig for at give Dem.

Amp ut. Bevare os varligst! Deres velædle Belædelhed! kun de Smuler, der falde af Riobmandens Bord, kun hvad De af Deres profitabelste Profit med christelig Christelighed vil lade tilflyde os, og hvor høit kunde det vel beløbe sig?

Lernach. I det høieste sex Procent.

Amp ut. Kun sex!

Lernach. Det er det høieste.

Amp ut. Halvsyvende! den halve Halvdeel er dog intet for Dem, og meget for mig.

Lernach. Inden jeg svarer Dem herpaa, maa jeg først tale med en god Ven! (ved sig selv). Jeg vil bryde over tvært, og tale til van der Hooft— vil han staae mig bi, om det behøves, siden, saa kan det være Hielp fra Himlen (høit): vil De opholde Dem her et Dieblit?

Amput. Med den villigste Villighed!

Fernach. Behag at sætte Dem ned saalænge.
(gaaer og sukker sin Pult).

Amput. For megen Godhed for min rings
Ringhed!

S i e t t e S c e n e.

Amputatorius

(ene, gaaer op og ned).

Halsbryvende! hm! hm! det gjorde aarlig —
hundrede — og tyve — og sex — saa omtrent hun-
drede og sex og tyve Dukater — det var da noget!
det vil jeg lade ham beholde dem for, at jeg kan sove
i Fred. Skulde jeg imidlertid ved Leilighed træffe paa
een, der kunde give mere, kan jeg altid sige dem op.
I mine gamle gode venlige Venner, havde jeg ikke i
min Ungdom lært at hjælpe mig med tørt Brød og
Band, saa havde jeg ikke Jer samlede nu — Det
gjør mig dog saa ondt at sige Jer Farvel! Ja! ja!
men I gaaer jo i mit Grinde, at jeg kan have lidt
godt paa mine gamle Dage. (klapper Pungen med
Pengene).

S y v e n d e S c e n e.

Amputatorius, Henrich Lernach, Gabrielli

(i det disse to komme ind, trykker Amputatorius hurtig sin Pung til sig, og søger at skjule den).

H. Lernach (i det de træder ind): Kom kun herind.

Gabrielli. De maae endelig see, De fæffer Raad til de 30 Dukater. Ellers skulde De ikke have givet Deres Ord.

H. Lernach. Nu er den Satans Bogholder her netop ikke (bliver Amput. vaer). Hvad er det for en Figur?

Gabrielli. Ah! en gammel Doctor Hjelpeløs uden Kunder.

H. Lernach. Ah saa! formodentlig en gammel Bekjendt.

Gabrielli. Kun af Anseende.

H. Lernach (nærmer sig). Deres Diener gamle Herr Skjærvæk fra Felbthospitalet.

Amput. I ligemeade unge Herr Pr. Saldo fra Borsen.

H. Lernach. Den Karl bliver ikke Svar Kysdig — Hvordan gaaer Haandværket? er der brav at operere?

Amput. At trepanere! unge Herre! befaler De?

Gabrielli. Hvor kan De fiasse Tiden bort her? De tredive Dukater maae skaffes tilveie, ellers lukker den lille Emigrantinde Dem Døren for Næsen i Aften.

H. Vernach. Ih nu! faasnart bare Bogholberen kommer.

Amput. Den gamle Herre bliver ogsaa længe borte.

H. Vernach. Men hvad dog den Gamle vil her? det maa jeg dog have at vide! (høit til Amput.) Venter De efter nogen her, med Tilladelse?

Amput. Ja, efter Herren af Huset.

H. Vernach. Har De maaskee noget at forebære?

Amput. Nei! jeg har noget at bringe — disse to tusind blanke fuldvægtige Dukater.

H. Vernach (vexelviis til Gabrielli og Amput.) To tusend Dukater! — i Contant?

Amput. (smilende): I contanteste Contant.

H. Vernach. Og dem bringer De?

Amput. Som De seer!

H. Vernach. Til hvem?

Amput. Til Herren af Huset.

H. Vernach. Hvorfor?

Amp ut. For halvsyvende Procent aarlig Rente.

H. Bernach. Ah ha! det er en Capital, De sætter ud.

Gabrielle (trækker i ham bagfra). Pas paa!

H. Bernach (sømt ved sig selv): Halvsyvende Procent. (halvsagte til Gabrielle): Det er ogsaa lidt nok.

Gabrielle. De gamle Kiøbmænd er ikke anderledes.

Amp ut. Hvad behager De behageligst at sige sm lidt nok — og gamle Kiøbmænd?

H. Bernach (sigegybdigt). Ikke stort — uden at De havde faaet syv, var De kommet til mig.

Amp ut. De, syv?

H. Bernach. Nu ja!

Amp ut. Uden at spørge Deres Herr Fader?

H. Bernach. Om jeg vil give tolv, hvad kommer det min Fader ved?

Amp ut. Saalænge De staar under Deres Herr Fader?

H. Bernach. Under ham? om jeg ogsaa er i Compagnie med ham, saa hanoler jeg dog ogsaa under eget Firma.

Amp ut. Er De i Compagnie med Deres Herr Fader?

Lernach. Ja veed De ikke, at Husets Firma er Lernach & Søn?

Amput. Og handler tillige selv paa egen Haand?

Gabrielli. Veed De ikke det?

Amput. Nei! det har jeg aldrig vidst.

Gabrielli. O, da er det bekendt nok! her er ikke en Kiøbmand i Hamborg, der gjør flige Affairer.

Amput. Ih see, see!

H. Lernach. Vidste De ikke, at jeg var min egen?

Amput. Nei, sandelig ikke.

H. Lernach (som noget stødt). Det undrer mig.

Gabrielli. O, min Ven! hvem der ikke selv er Kiøbmand, og kommer paa Børsen, ham kan flige let blive ubekendt.

Amput. Der sagde De en sandfærdig Sandhed, høistærede Herre! hver maa tage varligst vare paa sit, og — jeg beder bønligst om Forladelse —

H. Lernach. Har intet at betyde.

Gabrielli. Havde Hr. Doctoren vidst, at De havde Deres 40000 Daler i Banken saa godt som Deres Hr. Fader —

Amput. Ei, ei, ei!

H. Lernach (som stødt). Det er jo ikke noget, der kommer herved; da imidlertid Hr. Doctoren kan
 Høllænderne, B

see det er, som jeg sagde (aabner sit Contoir), saa behager De at trine herhid. — Her seer De mine Bøger, under mit eget Navn Henrich Lernaach, og De veed formodentlig, min Fader hedder Joachim Lernaach?

Amput. Til tiestkøydigst Tieneste: Jo!

Gabrielli. Dersom De altsaa en anden Gang har et saabant Ansiggende, seer De, De kan ligesaa sikkert henvende Dem til min Ven, som til hans Fader!

Amput. En anden Gang, ja, men — o! med Tilladelse! (tager Gabrielli tilside). De skulde vel ikke være af den formeentlige Formening, at det kunde skee denne Gang?

Gabrielli. Hvorledes?

Amput. Deres Ven seer ud til at være en ung Mand af den driftigste Driftighed.

Gabrielli. Ja, driftig er han; det kan ingen nægte.

Amput. Han kunde sikkert fortjene paa de Penge, om han tog dem til 8 Procent.

Gabrielli. Det kunde han vel. (til H. Lernaach). Ikke?

H. Lernaach. Hvilket?

Gabrielli. Hr. Doctoren mener, De kunde gjerne tage hans Penge til 8 Procent, og endda fortjene paa dem.

H. Lernaach. Det kunde træffe sig.

Ampu t. Og Deres Hr. Faber kunde med Nød og Neppe bestemme sig til mere end sex.

H. P e r n a c h (trækker paa Skuldrene). Gamle Folk gaacr ikke frem med Liderne, Hr. Doctor! de vil bestandig, alting skal være som i deres unge Dage. For en tredive, fyrgetyve! Naar siden var Handelen naturligtviis ikke, hvad den er nuomstunder; da kunde man ikke fortiene det paa sine Penge, man under nærværende Conjuncturer kan.

Ampu t. Ja, ja! saa kan man da ogsaa under nuværende Conjuncturer give mere for Pengene.

H. P e r n a c h, O ja! naar man netop kan bruge dem, og fortiens paa dem, hvorfor ikke! jeg veed vel dengang, jeg med Fornsielse har givet otte Procent.

Ampu t. Ja, det troer jeg meget gierne — det skalde vel ikke være muligt, at De i nærværende Dieblisk skalde —

H. P e r n a c h. For Dieblisset veed jeg ikke, hvad jeg skalde giøre med dem; min Cassé er just overflodig forsynet, og lade Pengene ligge døde, er der ingent Regning ved.

Ampu t. Ah! De vil nok bruge dem til det lieveligste Liv. Der træffer jo tit noget Uventet ind, især i Handelen.

Gabrielli. Ja! og især i Handelen.

Amput. (til Bernach). Og saa ovenikøbet i saadanne skønne Myntsorter.

H. Bernach. Det skulde være det eneste. Courante Ducater altsaa!

Amput. Ja!

H. Bernach. To tusind Stykker?

Amput. Netto to tusind.

Bernach. Gjør efter Coursen (regner).

Amput. (falder ham hurtig i Ordet). Efter Conventionsmynt 5666 Daler 16 Groschen.

H. Bernach. Ja, men hvad skal jeg med dem?

Amput. Tiene Penge.

H. Bernach. Og til hvor mange Procent?

Amput. Som sagt, til otte!

H. Bernach. So vist!

Gabrielli. Nu, for eensgangs Skyld kan De jo sagtens gjøre det; De vil nok vide at finde Deres Regning ved det.

Amput. Med visseste Visshed.

Gabrielli. Og denne ærlige gamle Mand fleer en Tjeneste dermed uden Deres Skade.

Amput. (taler hastig og ivrig). Og kan jeg igien være Dem til nogen Gientjeneste ved Dag eller Nat, indvortes eller udvortes, ved Koldfeber, Hidsigfeber, Arm- eller Beenbrud, Indigestioner eller Obstructioner, Kræftflader --

H. Perna ch. Hold dog op igien, jeg beber Dem; jeg vil tiene Dem uden at forlange Deres Gjentieneste. Kom De hid med Pengene. (tager Pungen). De er dog rigtige?

Amput. Til rigtigste Rigtighed paa Hvid og Skilling. Vi kan strax tælle dem efter.

H. Perna ch. Det vil vare mig for længe. Jeg gaaer strax hen, og veier dem.

Gabrielli. Jeg tog dem ubeiet.

H. Perna ch (giver Gabrielli et Bink, og gaaer med Pengene).

Amput. Min taknemmeligste Takssigelse for Deres Forord, min høifæredede Herre!

Gabrielli. Ingen Harsag.

Amput. Jeg er nu saa let om Hjertet, da jeg er bleven af med de fiere Penge.

Gabrielli. Det troer jeg gierne.

Amput. Og det saa godt, saa forbeelagtig! til otte Procent! det har noget at sige.

Gabrielli. Ja vist.

H. Perna ch (kommer igien med den aabne Pung og slyer Amput. Penge). See her, min Herre! de fire Dukater ere for mange.

Amput. For mange? Skulde jeg have fortalt mig! og jeg har talt dem saa utallige Gange.

H. Lerna ch. Egemøget! efter Bægten er det for mange, og hvad mig ikke tilkommer med rette, forlanger jeg ikke.

Amput. O, allerhøiflærede Herre! De er vel den Retfæsteste af alle Retfæstne!

H. Lerna ch. Er det noget at tale om! Nu vil jeg give Dem Beviis (gaaer til sin Pult og vil til at skrive). Men ikke længer end paa 5 Aar, det siger jeg Dem.

Amput. Nu ja, naar det da ikke kan Andet være, saa den Dag den Sorg.

Gabrielli. Ja vist —

Amput. Der er jeg ret gaaet ud i en lykkelig Time!

Gabrielli (klapper ham paa Skulderen). Lykkeligere kunde De aldrig truffet.

Amput. At falde i saa gode Hænder —

Gabrielli. Bedre kunde De aldrig faldet — men veed De, hvad jeg nu vilde raade Dem?

Amput. Nu da!

Gabrielli. At skynde Dem herfra, inden den Gamle kommer igien.

Amput. Dvertimod, jeg vilde just hen og sige ham af.

Gabrielli. Behøves ikke, naar han hørte, hans Son gav 8 Procent, saa kan De nok tænke, hvad han vilde sige.

Amput. Men den unge Herre er jo dog sin egen?

Gabrielle. Vist er han sin egen; men naar en gammel erfaren Fader siger noget, saa lægger en god veltænkende Søn det dog altid paa Hjerte.

Amput. Ja, deri har De for saavidt ganske Ret; jeg vilde, jeg var alt herfra. (til *Lernach*). Men vilde min Herre ikke være af den bevaagne Bevaagenhed, at fatte Dem i allerkorteste Korthed; mine Patienter tørde ellers blive utaalmodige.

H. Lernach. Strax! strax! (kommer et Die. blik derpaa med *Beviset*). Her er jeg alt. Jeg tænker, det er saaledes rigtig (giver ham det). Vil De løse det?

Amput. (tager og løser det). Med den allerrigtigste Rigtighed og usiagtigste Usiaglighed.

H. Lernach. Hvert Halvaar henter De her paa Forsaldsdagen Deres 80 Dukater.

Amput. Skal ikke manquere, imidlertid anbefaler jeg mig i Deres anbefalende Anbefaling.

H. Lernach. Alt recommanderet, min kære Doctor. (Trykker hans Haand).

Gabrielle (trykker den anden Haand). Ja vidst alt recommanderet paa det allerbedste!

Amput. (bukker dybt for dem begge). For megen Ære! tjenstskyldigste og tjenstærbsdigste Tjener.

(glad i det han gaaer). Det kalder jeg en ventet Lykke.

O t t e n d e S c e n e.

H. Pernach. Gabrielli.

H. Pernach. Den Feldtsfiær blev ikke ilbe staa-
ren. Hahaha!

Gabrielli. Nei, han traf paa Folt, der for-
staaer Snittet. Hahaha! dog apropos! De glemmer
dog ikke, at jeg var Mægler.

H. Pernach. Forstaaer sig, De skal have
Mægler-salarium; hvad forlanger De?

Gabrielli. Een Procent.

H. Pernach. Det var forbandet christelig!
(tæller Penge og giver ham). Top, der er 20 Duka-
ter, og Tak til.

Gabrielli. Og nu de 30 Dukater til Kiolen
til Silouette.

H. Pernach. Vil De have Uleilighed at be-
sørge det?

Gabrielli. Med Fornøielse, haabe kiøbt og le-
veret.

H. Pernach. Og saa en Hilsen fra mig, at
vi sees i Usten, hvis jeg kan slippe fra Otterfelds.

Gabrielli. Gaaer De derhen!

H. Pernach. To tusend Dukater i Kommen, og De kan spørge? jeg maa dog for en Ulykke have mine Penge igjen. Pokker kan dog ikke altid staae i Kortene.

Gabrielli. Saa træffer jeg Dem der, naar jeg har forrettet mine Ting?

H. Pernach. Tilforladelig.

Gabrielli (omfavner ham). Adieu saa længe Moucher! og god Lykke.

N i e n d e S c e n e.

H. Pernach

(ene).

D! vil Lykken blive ved, som den har begyndt, har jeg ikke at klage. To tusend Dukater! — et lille Babanque med dem, og saa aldrig mere tage de for-dømte Kort i min Haand! at sige, hvis jeg vandt! — men naar nu Satan havde sit gamle Spil, og de to Tusend gik med alt det øvrige? saa skulde det gjøre mig ondt for den gamle Herre, der havde smurt saa mangt et Plaster for slet intet. — Var ikke den unge Hollønderinde saa forbandet fornustig, saa var det et bedre Babanque! og saa kunde alting blive godt med eet; men hun taler mig som en Dog, og desuden er jeg bange, hun er for fornustig til at tage mig. T

al Fald kunde man forsøge først, om jeg ikke kan faae
Opreisning til Datterfelds. Og saa! saa er det altid
Tid til at tænke paa det, (vil putte Pengene til
sig).

T i e n d e S c e n e.

Antje. H. Lerna ch.

Antje (seer ind og bliver ham vaer). Det var
godt, jeg traf Dem, jeg har noget meget nødvendigt
at tale med Dem.

H. Lerna ch (smilende). Virkelig! meget nød-
vendigt? (kniber hende i kinden). Nu! og hvad da?

Antje (snoer sig fra ham). Hvad da? hvad
da? o det veed De meget godt! jeg skal bede om mine
Penge!

H. Lerna ch. Dine Penge!

Antje. Ja, ret mine Penge! Renterne, som
De har lovet mig, vil jeg aldrig tale om, men dersom
De bilder Dem ind, at jeg har sat min Løn i
Lotteriet for Dem, saa tager De fejl.

H. Lerna ch. Men hvad gaar der af dig, An-
tje! er ikke vor Aftale, at du skal have dine Penge staa-
ende hos mig, og at jeg skal aarlig give dig ti Pro-
cent?

Antje. Jo! og nu er der gaaet hele to Aar, og jeg har hverken seet Hvid eller Skilling, og det kan jeg sige Dem, at jeg er ked af, og dersom jeg nu ikke strax faaer mine Penge, saa gaaer jeg til den gamle Herre, og saa skal jeg spørge ham, om det er ret, at fattig Folk saaledes skal blive narret for, hvad de har, og —

H. Lerna ch. Uforstammede! Ved hun vel, hvem hun taler med?

Antje (sætter Armene i Siden). D jo! med den Herre, som sukkede mig de stakkels halvanden hundrede Daler fra, som jeg vandt i Lotteriet, og som nu i hele to Aar har smurt mig om Munden med Snak og —

H. Lerna ch (alvorlig og stolt). Ikke et Ord mere! har hun mit Beviis hos sig!

Antje. D ja! men tro ikke, De skal narre det fra mig ligesom mine Penge.

H. Lerna ch (opbragt). Hvad behager? (tager Pungen, kaster Pengene op paa Bordet, og begynder at tælle). Her er hendes Penge. To Aar, giver tredive Daler Rente, er i Alt 180 Daler, eller 90 Dukater.

Antje (ærgert ved sig selv). Naa, hvad Folk dog ikke kan binde een paa Vermet! der har de stregt paa, at jeg kunde skyde en hvid Pind efter mine Penge,

og saa har han Penge som Sand. Hvordan skal jeg nu faae ham god igjen.

H. Lerna ch. Nu, hvad skaer hun og gaer efter? vil huu tage sine Penge eller vil hun ikke? troer hun ikke, jeg har andet at bestille, end at passe hende op. Nu!

Antje (halv grædende og halv smigrende). Nu, Herren maa ikke regne en stakkels ensfoldig Pige det til Onde — der render de, og snakker En for, een eet og een et andet, og saa var jeg da saa uforstandig, og — Men H. Lerna ch har altid været saa god, han tager det ikke ilde op.

H. Lerna ch. Nu, og hvad har de da kundet sige hende: at jeg maaskee ødte hendes Penge? og at hun kunde ligesaa godt staae en Streg over den Forbring? ikke?

Antje. Oh nu! naar H. Lerna ch ikke vil blive vred, saa var det vel omtrent saa.

H. Lerna ch. Hun seer nu selv, at hendes Penge er i Behold; vær nu saa god, og kom og tag dem, jeg skal afsted; jeg vilde, de skulde blevet staaende, indtil det var fulde 400, det havde været saadan en net samlet Skilling paa et Bret.

Antje. Fire hundrede? og kunde det varet længe til, Hr. Lerna ch?

H. Lerna ch. Ah nei! med Renter og Renters Rente, saa gaaer det snart; det er kun i Forstningen

det lader lidt seent, men siden veed man ikke selv, inden det bliver til en stor Kapital.

Antje. Ih, det var jo deilig.

H. Bernach. Gal nu er det forbi; nu tager du dine Penge, og saa Adieu Parti! nu tag!

Antje. Oh nei! hør, veed De hvad. De veed nok, jeg har de halvanden hundrede Daler staaende hos den gamle Herre! dem giver han mig kun sex Procent af, men see, naar jeg nu gif hen, og sagde ham dem op, og De saa vilde være saa god at tage imod dem med, saa mener jeg, de fire hundrede desfor kunde blive fuldt; ikke?

H. Bernach (smilende). Jo! det synes rigtig nok saa.

Antje. Nu, saa vil jeg ogsaa paa staaende God gaae hen, og sige Deres Herr Fader de halvandet hundrede op!

H. Bernach. Jo vist! og naar du saa faaer Fluor i Hovedet igien, saa kommer du, og sætter mig Stolen for Døren.

Antje. Nei! det skal jeg sandelig aldrig gjøre, saasandt jeg er en ærlig Pige! viis mig bare den Godhed, og tag denne Gang Deres Penge tilbage.

H. Bernach. Skulde jeg ogsaa?

Antje. O jo, jo! hvis De har mindste Smule Godhed for mig, saa gjør De det, og saa tager De mod de halvandet Hundrede til.

H. Lernach. Nu kom an! men du maa ikke
sige min Fader, hvor du gior af dem.

Antje. Nei! saa klog skal jeg nok være!

H. Lernach. Og saa giver du mig et Kys i
Kjebet.

Antje. O, jo vist!

H. Lernach. Heller ikke for to Dukater?

Antje. De spørger!

H. Lernach. Prøv paa det!

Antje. (kysser ham). Nu da! og de to Du-
kater.

H. Lernach (lægger dem hurtig i Pungen).
Dem lægger jeg til de andre, desfor bliver de firehuns-
drede fulde. (løber hurtig sin Vej).

Antje. Det er dog en evig Pudsensmager; men
man kan ikke være vred paa ham, for Hjertet er godt
i ham med alle hans GalFaber.

(gaar).

Anden Akt.

Første Scene.

Sally. Leopoldine. (Sally har en Bog
i Haanden).

Leopoldine.

Jeg misunder Dem det ofte, kæreſte Sally! at Læsning er Dem en ſaadan Fornøiſe.

Sally. Som om De ikke ogſaa læſte, og læſte gjerne!

Leopoldine. D ja! Men hvad læſer jeg? en Roman, en Comedie, en Damelalender, lutter Bøger, ſom jeg kan gaae fra og til, naar jeg vil; begynde for fra, og bag fra, og midt i, ligesom det falder mig ind; egentlig troer jeg kun, det er, for at have en Forandring mere i Haanden, naar jeg er lidt

af at verke mellem Strikketoi og Sytoi, Brodeernaal og Tegnepen. Jeg er derfor ogsaa gierne ligesaa klog, naar jeg lægger Bogen, som da jeg tog den i Haanden.

Sally. Det er sandelig endda meget, og det er ikke alle, der efter det Slags Læsning kan sige det. Men alvorlig talt, min gode Leopoldine! veed De vel, at i en af de læseværdigste Bøger, der nogentid er skreven, en Digte, som De, siger til et andet Fruentimmer, som hun vil rose:

„Vist har og du læst lidet eller intet,
Du er saa ligefrem, saa usforkunsket,
Som Bøger, siges der, os sielben lade.“

Leopoldine. Naar saa var, vilde Sally være at Beviis, hvor langt der er fra sielben til aldrig.

Sally. Hm! det siger min Onkel ikke.

Leopoldine. Ikke?

Sally. Nei, nei! tvertimod! han lader mig nok mine Bøger høre, og giver tit dem Skyld for, at jeg ikke er, som De.

Leopoldine. Som jeg? (undseelig og rød-mende). Nu spørger Sally!

Sally. Nei, nei! Kulde min Leopoldine da slet ikke vide, hvad Dine min Onkel betragter hende med?

Leopoldine (bestandig mere forlegen). Hvad Dine han betragter mig med? hvad vil De sige dermed?

Sally. Nu! ikke andet, end at det er to store smukke, sielsfulde Dine. (Hastig). Ikke?

Leopoldine (overilende). Jo! jo! Hr. van der Hoeft har virkelig et Par smukke Dine. (langsom og bly).

Sally (snakker efter hende). Hr. van der Hoeft har virkelig et Par smukke Dine, og saa staaer Leopoldine sine smukke Dine saa dybt ned, som hun var bange for, man giennem dem kunde see lige ind i hendes Hierte.

Leopoldine. Men Sally dog!

Sally. Men Leopoldine dog! eller spurgte jeg maaskee galt for? Skulde jeg maaskee spurgt, eller skalde min Leopoldine da slet ikke vide, hvad Dine hun betragter min Onkel med?

Leopoldine. De samme Dine, jeg seer alle andre Mennesker med, mener jeg (lidet stødt).

Sally. Nei! nei! jeg beder meget om Forlæbelse! jeg er dog for Exempel ogsaa et Menneske, men de Dine, De betragter mig med i dette Dieblik, er saa forskiellige fra dem, hvormed De betragter ham, som — hvor finder jeg igien en Lignelse i en Hast — som de Dine, han betragter Dem med, fra dem, hvormed han seer paa Deres Broder.

Leopoldine. Min Broder! Men jeg veed slet ikke, hvor vi er kommet paa den underlige Snak.

Hollænderne.

§

Sally. Hvordan vi er kommet paa den? det er ellers et Capitel, som man siger, unge Piger let komme paa.

Leopoldine. Hvilket Capitel?

Sally. Det vi er ved nu. Forresten gik det meget naturligt til. De vilde giøre mig min Smule Læsning til et stort Fortrin, og jeg vilde anføre Dem et uforkasteligt Bidne paa, det ikke var nær saa stort et Fortrin, som De vilde giøre det til, og da vidste jeg i en Hast ingen paatideligere, at anføre Dem, end min Dukt; hvorvel jeg ikke vilde vædde den mest beklippede af vore Ducater paa, at Deres Broder jo i visse Henseender tænkte som han.

Leopoldine. Nu! hvad han tænker —

Sally. Ligger der ikke stort Lag paa, mener De. Nu ja, for Dem kanstke nok; han er Deres Broder, og en Broder, vil man sige, er stalden den villigste, til at lade sin Søster vederfares Ret, men han er ikke min Broder, og —

Leopoldine. Og lader Dem vederfares fuldkommen Ret, det kan jeg forsikre Dem.

Sally. Og den Forsikring er dog vel sikker?

Leopoldine. Og om jeg nu spurgte min Veninde igien, om hun da aldrig havde lagt Mærke til, hvad Mine han betragtede hende med!

Sally. Oh nu! nu og da er det vel kommen mig saa for; men jeg er bange for, jeg har fire stemme Medbeilerinder, der endog fraværende tit svøve ham saadan for Dinene, at han for dem ikke kan see, hvad han har lige ved Siden af sig.

Leopoldine. Fire! det kan jeg umulig troe.

Sally. Jo jo! og det som værre er, de har en heel Svite med sig. Kort sagt, jeg er bange for, at de fire evindelige Damer, Klover, Spar, Ruber og Hjertes har ham saa ganske i deres Troldomsstænger, at der for en stakkels Dødelig som mig ingen Udflugt er til at komme i nogen alvorlig Betragtning.

Leopoldine. O, dersom jeg vilde sige Alt, hvad jeg vidste —

Sally. Om De prøvede paa det, hvem veed, om jeg saa ikke igien torde sige dem Alt, hvad jeg vidste? —

Leopoldine (glad). Saa? (fatter sig). Og hvorom da?

Sally. Hvorom? Hvorom, Leopoldine? er det nu et Spørgsmaal!

Leopoldine. Begynder De nu igjen, Sally?

Sally. Nu! naar jeg ret betænkter det, kan jeg vel næsten ligesaa godt holde op; jeg veed dog nu saa omtrent, hvad jeg vil vide.

Leopoldine. Saa, og hvad veed De da?

Sally. Nu, nu! Dem angaaende, ikke stort videre, end hvad jeg vidste før?

Leopoldine. Og det var?

Sally. Og det var — min gode Pige! noget som inderlig glæder mig, at dersom ikke alle Gulemærker slaae fejl, faaer min gode Onkel snart en vakker Kone, og min vakre Veninde en brav Mand!

Leopoldine. Og det siger De saa alvorligt; man skalde virkelig troe, det var Deres Alvor.

Sally. Det er mit Alvor (omfavner hende) mit fulde og faste Alvor, kiere Leopoldine! jeg har med Fornøielse seet min Onkel lægge Mærke til Dem, fra det allerførste, vi kom her i Huset, og naar en Mand, som han, først lægger Mærke til en ung Pige, det har meget mere at betyde, end naar en af vore unge Herrer dør for hendes Fodder. Altsaa, Leopoldine! har De Lyst, slaae til, og saa er jeg paa Dieblicket færdig at aflægge min tilkommende Tante min ærbødige Lykønskning.

Leopoldine. Sally! hvorfor skal jeg nægte det, at en Mandes Balsg, som Herr van der Hoeft, var noget, som hver Pige maatte være stolt af — (holder inde).

Sally. Stolt af — ret saa! — nu hvad saa mere?

Leopoldine. Men at jeg ikke ret kan troe, hvad De der siger.

Sally. Giv Tid! De skal snart faae Troen i Hænderne (neier dybt, og byder sig til at kysse hendes paa Haanden) og har herved en ærbødig Niece foreløbig den Ære at aflægge sin høifæredede Tante sin skyldigste Gratulation, og ubbede sig hendes Betsagenhed.

Leopoldine (falder hende om Halsen). Lykkelige Sally, der kan spøge!

Sally. Nu ja! min Tid kan ogsaa komme at være alvorlig! altsaa — De modtager mig til Deres Niece!

Leopoldine (omfavner hende endnu engang). Heller til min Søster!

Sally. Heller, det vil vi just ikke sige; ligesaa gierne, var alt mere, end jeg vilde forlange; vi vil altsaa lade det for det første blive ved gierne.

Leopoldine. O ja! gierne! ret inderlig gierne! Naar jeg blot var vis paa, at De sagde det samme.

Sally. Det vil da først og fremmest komme an paa, hvad Deres Broder siger.

Leopoldine. Kommer det an derpaa —

Sally. Ene derpaa kommer det vel ikke an; imidlertid var det dog altid Noget.

Leopoldine. O, Sally! naar jeg bog ogsaa torde tage det for Alvor! De kan aldrig troe, hvilket godt, ædelt, elskværdigt Menneſte min Broder var, inden han faldt i de Hænder, der nu har ham imellem fig; dog det vilde ſtaaе til Dem, at gjøre ham igien til Alt, hvad han var.

Sally. Virkelig! troer De det?

Leopoldine. Jeg troer det ikke blot, jeg er vis paa det; jeg veed, hvormeget han gaar af Dem, og ifald han nu og da ſtræber at fornægte det for fig ſelv, er det blot, fordi han er bange for, De ikke har de bedste Tanker om ham.

Sally. De bedste? hm! der hørte meget til; men ret gode Tanker, vil jeg ikke nægte, jeg har været temmelig tilbøielig til at have om ham; og meget gode Tanker kunde jeg let faaе om ham efter det, Leopoldine ſagde nyt.

Leopoldine. O! under min hulde forſtandige Sallys Beſtedning vilde han ſikkert have udrafet, vilde igien være ſom fordem, vilde ſnart blive alt det meget Gode, min Fader og vi Alle ventede af ham.

Sally. Vilde han? det var altid værdt at forſøge. (ſeer ud i Haugen). Veed De hvad: der kommer han juſt ligeop af Haugegangen. Jeg var tilfreds, han vilde komme herhid. Jeg kunde nu ret

have Lyft til et Tête a Tête med ham. Han gaar langſomt, han ſeer paa ſit Uhr, han synes at betænke ſig. Geſvindt, gode Polde, luk Døren op, og ſee ud, ſaa bliver han ſig ind, De kalder paa ham, og kommer, og lad De ſaa mig være ene med ham.

Leopoldine. Men —

Sally. Vil hun ſtrax lyſtre ſin Niece, eller hun ſkal aldrig i ſine Dage blive min Zante. Nu, Kynd ſig!

Leopoldine. Nu ja da! (luffer Mellemdøren op, rækker ſig ud, trækker ſig tilbage og ſeer igiennem Vinduet). Han kommer rigtig nok. Der har De ham.

Sally. Nu ſaa aſted! aſted! ved Leilighed gjør jeg Giengjæld.

Leopoldine. O, De er ret en ſlem — (ſatſer hende om Halsen).

Sally (kyſſer hende). Niece! og dermed baſta! Adieu, Adieu!

(Leopoldine gaar).

A n d e n S c e n e.

Sally

(ene, ſeer ud af Vinduet).

Han kommer virkelig! — Sally! hvad gjør du? man det dog ikke var bedre, jeg kaldte Leopoldine til.

bage? (gjør et Par Skrikt). Og naar nu du kunde være Miblet, at dette unge Menneſke kunde blive alt det Gode, han havde lovet at være, alt det Gode han kunde blive! Sally! vil du hylle for dig selv, ſom om det ikke iſær var for din egen Skyld? — og dog nei! nei! blot Hylleri er det ikke; at give denne vakre, haabefulde Yngling tilbage til Dyden og ſin Familie, ſandelig! jeg veed ikke let nogen Triumph, hvoraf en god Dige kunde have mere Grund til at være ſtolt. Lyk! det er han.

T r e d i e S c e n e.

H. Lerna ch. Sally.

H. Lerna ch (ſeer ſig om ved ſin Indtrædelse, ſom han ſogte nogen). Jeg beder om Forladdeſe. Det kom mig for, ſom min Søſter kaldte paa mig.

Sally. Meget muligt; hun var her nu i Diesblikket, og løb ſin Wei; formødentlig er hun her ſtrax igien.

H. Lerna ch. Naar jeg vidſte, hun ikke juſt havde noget at tale med mig —

Sally. Saa vilde De ſkynde Dem til behageligere Selskab — ikke?!

H. Lerna ch. Og vilde den ſnukke Sally ſige mig, hvor jeg torde ſmigre mig at finde det?

Sally. Der, hvor De agtede Dem hen før,
 da De saae saa utaalmodig paa Uhret.

H. Lerna ch. Hm! det var — Forretninger.

Sally. Forretninger! saa vil jeg paa ingen
 Maade opholde Dem.

H. Lerna ch. Eller ogsaa, ikke Forretninger,
 som De vil; fort, noget, som aldeles ingen Hast har;
 de; i det mindste i dette Dieblik aldeles ingen Hast
 har; det forfikkler jeg.

Sally. Sa saa! naar De da vil tage tiltale
 med mit Selskab et Par Dieblikke, til De seer, om Des
 ses Søster kommer?

H. Lerna ch (med overdreven Galanterie). Og
 om hun saa aldrig kom.

Sally. Aldrig! saa frygter jeg, De vilde faae
 formeget af mit Selskab. Skal vi imidlertid ikke sæt-
 te os; jeg har løbet mig ganske træt i Haugen!

H. Lerna ch (i Tanke). Som De befaler.

Sally. Nu, saa faaer jeg da at befale, at
 sætte mig en Stool selv.

H. Lerna ch (kommer med eet til sig selv, og
 tager Stolen til hende). D, jeg beeder! (men bliver
 staaende).

Sally. De giver mig tilkiende, at det nu er
 til mig, at sætte Dem en Stool.

H. Lerna ch (forekommer hende). De maae forlade mig, (sætter Stolen, men ingen af dem tager Sæde) jeg er engang vant til de Selskaber, hvor man ikke gjør saa mange Omstændigheder.

Sally. Det er altsaa det samme, som, hvor man ikke lader Deres Fortienester vederfares Ret.

H. Lerna ch. Mine Fortienester? det tillader De, at jeg blot besvare med et Bud.

Sally. Hvorpaa jeg naturligviis har at neie til Gienivar. Men — hvad mener De nu, om vi engang satte os? jeg sagde Dem jo, jeg var træt.

H. Lerna ch. D, jeg beder mangfoldig om Forladelse.

Sally. Det er sandt, De sagde mig før, De var ikke vant til at gjøre Omstændigheder; men De forlade mig, at jeg ikke er vant til at sætte mig, og lade en Cavalier staae forved mig, som en Arm Synder for Dommeren. Altsaa behager De ogsaa at tage Plads, eller vi kommer begge til at staae.

H. Lerna ch (sætter sig, og seer paa Uhret). Jeg ønskede dog at vide, om min Søster kom igjen —

Sally. Før ellers kommer Forretningerne. Nu altsaa: Nei! Deres Søster kommer ikke igjen.

H. Lerna ch (vil reise sig). Saa beder jeg meget om Forladelse; det kom mig virkelig for, som hun kaldte paa mig.

Sally. Det gjorde hun ogsaa, men det var ikke hende, der vilde tale med Dem.

H. Lerna ch. Ikke hende! nu! og hvem da?

Sally. Mig!

H. Lerna ch. Dem! — Dem?! — De spørger.

Sally. I dette Dieblik neppe; det var mig, der vilde tale med Dem, men rigtig nok fra Deres Søster.

H. Lerna ch. Fra min Søster! det er snore rigt, at hun gjør Dem Uleilighed.

Sally. Er det, om jeg tør spørge, paa min eller paa Deres Begne, De har noget derimod?

H. Lerna ch. Paa Deres, naturligviis! Jeg synes, hvad en Søster kan have at sige sin Broder —

Sally. Kan hun vel undertiden ønske, at lade skee paa Trebischaand.

H. Lerna ch. Jeg veed dog ikke lettelig at tænke mig et saadant Tilfælde.

Sally. O jo! sæt nu for Exempel, at Deres Søster havde Godhed for et ungt Menneſke, af god Familie, af en naturlig god Character, af de lykkeligste Udsøg i alle Henseender. . . .

H. Lerna ch. Nu! det seer jeg ikke, hvorfor hun skulde tage i Betœnning at sige mig?

Sally. De lader mig ikke tale ud: men sæt nu, at dette unge Menneſke, som tegnebe til saa me-

get Gødt, som fra sin Barndom havde været alle Si-
nes Glæde og Stoltthed, som Lykken og Vren fra alle
Kanter smilede imøde, var faldet i flette Hænder; at
Modetone og fordærveligt Selskab havde henrevet ham
fra Daarskab til Daarskab, fra Feil til Feil, indtil han
endelig er forfalden til den fordærveligste af alle For-
dærvelser: Spil.

H. Lerna ch. Hvad siger De? har Leopoldine
Gødhed for en Spiller?

Sally. Og om hun havde?

H. Lerna ch. D, for Guds Skyld! da lad
os redde hende, medens det er Tid; lad os anvende
Alt, De hvad Venfkab, jeg hvad broderlig Kierlighed
formaaer, at hun kan aabne sine Dine, og see, at han
vil drage hende med i den Afgrund, han selv iler imøde.

Sally. Det er en frygtelig Skilbring, De der
gør; men er det da saavist han iler en Afgrund imøde?

H. Lerna ch. De sagde jo, det er en Spil-
ler; men for Guds Skyld! hvem er dette Menne-
ste? kender jeg ham? det er mig ubegribeligt, at
jeg aldeles intet Klude have mærket dertil.

Sally. Det har De sikkert! tænk Dem om,
kender De virkelig intet ungt Menneske, som Leopoldine
dine havde Gødhed for, har længe haft Gødhed for,
og som denne Beskrivelse kunde passe paa.

H. Lerna ch. Nei, aldeles ingen, saameget
mindre, som jeg, reent ud sagt mellem os, var paa

et ganske andet Spor, ikke noget ungt Menneske, men —

Sally. Ja! det er igien en anden Sag; men har jeg da sagt, at det var saadan Godhed, Leopoldine havde for det unge Menneske, vi talte om?

H. Lerna ch. Saadan Godhed! gives der da mere end eet Slags?

Sally. Det gjør der sikkert; der er for Exempel den Godhed, hun bærer for sin fortreffelige Fader; der er den Godhed, hun viser mig den Væe at bære for mig; der er den Godhed, hun fra sin første Barndom af har baaret for en tiere Broder; de er vist nok alle tre meget forskiellige, og naar jeg nu spurgte Dem: om De ikke kiender noget ungt Menneske, der havde mere eller mindre Lighed med hin Beskrivelse, og som den iegode, samme Leopoldine havde saadan Godhed for?

H. Lerna ch. Og naar jeg nu tilstod Dem, at jeg kiendte saadant et Menneske?

Sally. Saa vilde jeg sige til Dem: kiere Hr. Lerna ch! jeg har for et Wieblig fiden sret, at De havde en levende Følelse af den Fordærvelse, dette unge Menneske havde henkastet sig i; hold De ham et Speil for Dine, hvori han kan see sin fulde Fare, see Leopoldines, see alle de gode Menneskers Smerte, der forgieves søge at holde ham tilbage, der ikke kan glemme alt det Gode, han har været, alt det Gode, han har

Antog til at være, Alt det, han lovede at blive, og der vride deres Hænder ved Tanken om, hvad han kunde staae Fare for at worde, hvis han ikke vender om fra den forbærvelige Vej, han har betraad.

H. Perna ch. Sally! Sally! o, dersom jeg torde troe, hvad jeg hører!

Sally. Og hvorfor tør De ikke det?

H. Perna ch. At De skulde vride Deres Hænder ved Forestillingen om den Forbærvelse, jeg iler imøde.

Sally. Jeg, Hr. Perna ch! har jeg nogensinde sagt det? jeg talte i Leopoldines Navn, og det kun — betingelsesviis, som, De veed, mine Bøger kalder det; og saameget veed jeg i det mindste vist, at jeg aldeles ikke har nævnet Dem.

H. Perna ch. O, nægt det, nægt det kun ikke! den hele Skildring gjelder mig, det var mig, som jeg kunde været staaalen af Speilet.

Sally. Dersom De virkelig skulde gienkiende Dem i denne Skildring, formoder jeg, De let vil vide, hvad De havde at gjøre, for at faae de enkelte Dele forandrede, hvis Lighed var Dem ubehagelig; thi at just den hele Skildring skulde mishage Dem, kan jeg ikke formode.

H. Perna ch. O, Sally! dersom De vilde være min gode Engel!

Sally. Nu! Engle skal vi Neger just ikke have
saameget imod at være, eller i det mindste at holdes for,
og at det maa være af de Gode, forstaaer sig selv;
Spørgsmaalet blev da kun, hvorvidt jeg kunde indblæ-
de mig paa at være Deres gode Engel.

H. Lernaeh. Og dette Spørgsmaal?

Sally (reiser sig og neier comisk). Skal jeg
have den Gæde at besvare Dem, naar De engang i tre
Gange ni Solemærker hverken har rørt Kort eller Lær-
ninger.

H. Lernaeh. Sally! aldrig, aldrig skal jeg
saaledes vanhellige en Haand, som De —

Sally. Dø! erindre Dem, at jeg under hiin
Betingelse blot har lovet Dem Svar, men slet ikke
endnu sagt, hvordan Svaret skulde blive.

H. Lernaeh. D, dersom — hvo kommer nu
der?

F i e r d e S c e n e.

Gabrielli. De Forrige.

Gabrielli

Lernaeh! jeg (lader som han bliver Sally vaer).
D, jeg beder om Forladelse, jeg troede, min Ven var
allene.

Sally. Ingen Uarsag! naar De har at tale med Hr. Lernach, kan han strax være ene.

H. Lernach. Udeles ikke. (til Gabrielli, sagte): Hvad godt?

Gabrielli. De begynder at samles til Ottersfeldts.

H. Lernach. Der kommer jeg aldrig mere.

Gabrielli. Jeg troede halv om halv, De var hos Filouette.

H. Lernach. Der skal jeg aldrig sætte min Fod.

Gabrielli (giver store Dine hen til Sally, uden at Lernach mærker det). Jeg har Ting af Bigtighed at sige Dem.

H. Lernach. Saa fat Dem kort!

Gabrielli. Kom blot med, et Dieblik.

H. Lernach. Hvorhen?

Gabrielli. Ligemeget, kun under fire Dine.

H. Lernach. Nu vel da! (kysser Sally paa Haanden). Jeg forlader Dem et Dieblik. Uopsættelige Forretninger —

Sally. Gaae for Uting. Husk blot paa de tre Gange ni Solemærker.

H. Lernach. Troer De, jeg kunde staae Fare for at glemme dem?

Sally. Vi vil see!

H. Lerna ch. De skal see.

Gabrielli (utaalmodig).

Sally. Denne Herre venter. Lad mig ikke op-
holde Dem.

H. Lerna ch. Nu da, for desfor at komme
igien. Farvel saalænge! Kom, Gabrielli.

(De hils og gaae).

Femte Scene.

Sally

(ene).

Det var ubentvivl en af hans onde Engle. Det
vil nu komme an paa, hvo af os to der er stærkest?
— Sally! Sally! hvad er det for en Væddestrid, du
der har indladt dig paa? — en god Strid, hvis det
lykkes mig at give ham tilbage til Sine og til Dyden.
Og hvem er da de Sine, han skal gives tilbage? Ih
nu! det har jeg jo tre Gange ni Solemærker til at
overveie.

Siette Scene.

Gamle Lerna ch. Sally.

Lerna ch. Jeg havde troet at finde min Søn
Hollænderne.

D

hos Dem, smukke Sally! Leopoldine sagde, at han —

Sally. Han gif i dette Diebtik herfra, i Forretninger, sagde han, med en vis Gabrielli, synes jeg, jeg har hørt ham kalde.

Lernach. I Forretninger med ham? ja saa!

Sally. Tor jeg spørge, om Deres Datter er paa sit Værelse?

Lernach. Formodentlig! Deres Onkel har været saa god at love at drikke en Kop Thee med mig her; det bad jeg hende at besørge, og da vi havde Affaires at tale om, sagde jeg hende, vi vilde stænke for os selv, altsaa formoder jeg, hun er gaaet til Klaveret, eller til sin Brodeerramme.

Sally. Hoor De da ikke fortryder paa, jeg gaar hen, og gjør hende Selskab.

Lernach. Gaar De, liege Sally! jeg vilde ønske, vi maatte beholde det Selskab bestandig, baade hun og jeg; jeg gad nok have to saadanne Døttre.

Sally. De er meget god.

Lernach. Mindre maaskee, end De troer (da han seer, hun laver sig til at gaae). God Morgen, gode Sally!

(Sally gaar).

S y v e n d e S c e n e.

Gamle Lernaeh.

(ene).

Hun blev rød; hun forstod mig altsaa; o! dersom min Søn ikke selv forspildte sin Lykke, hvis veed — men der kommer v. d. Høeft. Mod! Mod! Gamle! — det er jo den sidste Redning.

D t t e n d e S c e n e.

Gamle Lernaeh. van der Høeft.

Gamle Lernaeh. God Morgen, kære Hr. v. d. Høeft.

v. d. Høeft (trohiertig og ligesrem). God Morgen.

Lernaeh. De har alt Hat og Stol, seer jeg? vil De ud?

v. d. Høeft. Til Kapitain Corbrecht paa en Pibe Tobak.

Gamle Lernaeh. De er dog saa god at drille en Kop Thee først med mig.

v. d. Høeft. Forbunden. (De sætter dem, tænder deres Piber, og drikker, og snakker veresviis).

Gamle Lerna ch. Til Corbrecht?

v. d. Hoeft. Som jeg i næste Uge gaaer til Amsterdam med.

Gamle Lerna ch. Næste Uge alt? det gior mig ondt, at vi skal misse Dem saa snart.

v. d. Hoeft. Forbunden.

Gl. Lerna ch. Vi havde haabet at beholde Dem hos os den hele Vinter.

v. d. Hoeft. Forbunden! men det vil ikke labe sig giore.

Gl. Lerna ch. Hvorfor ikke? staaer det Dem ikke an hos os?

v. d. Hoeft. D jo! men bedre hiemme!

Gl. Lerna ch. Deres liere Niece blev her maa-
fler vel.

v. d. Hoeft. For det det staaer hende bedre an her.

Gl. Lerna ch. Tager De hende tilbage med til Holland?

v. d. Hoeft. Kommer paa hende selv an.

Gl. Lerna ch. Hvis allsaa En her stod hende an —

v. d. Hoeft. Maatte han ogsaa staae mig an.

Gl. Lerna ch. Hvem og hvad han saa var?

v. d. Hoeft. Kommer alt paa hende selv an, naar det kun ingen Skielm var. Frit Folk, frit Valg.

Gl. Lerna ch. En meget god Grundsætning!
 Lær jeg tale reent ud med Dem?

v. d. Høeft. Hvad var vi ellers Mænd for.

Gl. Lerna ch. Og om nu Deres Niece havde
 Lyst at blive i mit Huus?

v. d. Høeft. - Saa blev hun.

Gl. Lerna ch. De vilde altsaa ikke have imod,
 at hun blev min Søns Kone?

v. d. Høeft. Det er en god Thee.

Gl. Lerna ch. Skal jeg tage det for et Svar?

v. d. Høeft. En meget god Thee.

Gl. Lerna ch. Har De maaskee Betænknelighe-
 der i Henseende til mit Huus?

v. d. Høeft. Huset er godt.

Gl. Lerna ch. Eller i Henseende til mig?

v. d. Høeft. De er god, meget god! meget
 god til min Sally.

Gl. Lerna ch. Men min Søn?

v. d. Høeft. Er ikke god, er en Windmager!

Gl. Lerna ch. Det er et haardt Ord.

v. d. Høeft. Ikke haardere, end han har for-
 tient af mig.

Gl. Lerna l. Af Dem? og hvorved?

v. d. Høeft. Ved hundrede Dukater, han har
 smaktet mig fra, og ikke betalt til rette Tid. Riob-
 mænd uden Ord er —

Gl. Lernach. De har Ret. — Midlertid, den Gield tager jeg paa mig.

v. d. Hoeft. Det skulde De ikke.

Gl. Lernach. Hvorfor ikke?

v. d. Hoeft. De styrker ham i hans Daarlighed, lad ham heller brav bøde for den, desfor tør han maaskee komme sig.

Gl. Lernach. Det haaber jeg, og det er mit faste Forsæt. De skal see, vi skal med Tiden faae en brav fornustig Riismand af ham, især naar han kunde være saa lykkelig at faae en brav Kone! og just af den Marsag er det, jeg saa inderlig ønskede ham Deres ædle forstandige Sally.

v. d. Hoeft. Forbunden!

Gl. Lernach. Naar De altsaa vilde gjøre Dem Fader og Søn evig forbunden —

v. d. Hoeft. Kan jeg dog ikke huske den Tid, Theen har smagt mig saa godt.

Gl. Lernach (sørgmodig). Maaskee De er bange for Deres Nieces Formue; den kunde man i al Fald sætte fast, saa hun aldeles ikke kunde røre den.

v. d. Hoeft. Troer De, der ligger mig mere Magt paa hendes Formue, end paa hendes Bessærd?

Gl. Lernach. De mener altsaa, at min Søn —

v. d. Hoeft (stopper paa sin Pibe). Det er ogsaa en ualmindelig god Pibe Tobak.

Gl. Lerna ch. Maa jeg ganske opgive mine Forhaabninger om ham?

v. d. Høeft. Saa let og derhos saa reensmaagende.

Gl. Lerna ch. Værdiger De mig da ikke engang et afgjørende Svar?

v. d. Høeft. Jeg siger ikke gjerne en god gammel Ven noget ubehageligt.

Gl. Lerna ch. En god gammel Ven! og De vil ingen Ting gjøre for hans Skyld?

v. d. Høeft. Jeg vil gjøre Altting for hans Skyld.

Gl. Lerna ch. Og dog?

v. d. Høeft. Forstaae mig ret! hvad jeg kan gjøre af mit eget! men gjøre min Broderdatter ulpfelig, det var paa hendes Betskning, og ikke paa min; det kan jeg ikke.

Gl. Lerna ch. Men —

v. d. Høeft. Sæt mig paa Prøve, hvor det gielder mit Eget.

Gl. Lerna ch. Hm!

v. d. Høeft. Sæt mig paa Prøve.

Gl. Lerna ch. De kunde friste mig til det.

v. d. Høeft. Sæt mig paa Prøve, hvis De er min Ven.

Gl. Lerna ch. Og naar jeg nu sagde til Dem:

jeg kommer ti tusende Rigsdaler tilført. Kan og vil
De hielpe mig?

v. d. Høeft. Naar vil De have dem?

Gl. Lerna ch. Til Børstid.

v. d. Høeft. Skal faae dem!

Gl. Lerna ch. De troer maaskee, jeg spøger?

v. d. Høeft. Skulde gjøre mig ondt.

Gl. Lerna ch. Utsaa virkelig?

v. d. Høeft. Har De nogensinde taget mig i
Usandhed?

Gl. Lerna ch. Bevar os! jeg har aldrig kiendt
redeligere eller retskafnere Mand.

v. d. Høeft. Forbunden!

Gl. Lerna ch. Men tillad mig dog at sige
Dem, hvad der falder mig besynderligt: saa stor en
Sum lader De mig faae uden Betænkning paa mit
blotte Ord, og derimod min Søn —

v. d. Høeft. Nu skal det ogsaa være den sidste
Kop.

Gl. Lerna ch. De vil slet ikke høre eller tale
om min Søn?

v. d. Høeft. Høre? nødvendig! tale? nei!

Gl. Lerna ch. Og hvorfor?

v. d. Høeft. Det veed jeg bedst.

Gl. Lerna ch. Jeg vil imidlertid ikke haabe, at det er for det, De var mig imod heri, De maaskee troede Dem forpligtet --

v. d. Hoeft (reiser sig, og kaster Piben haardt i Bordet, saa den gaar i Stykker). Vil De have de 10000 eller ikke?

Gl. Lerna ch. Herr v. d. Hoeft!

v. d. Hoeft. Nu ja! jeg beder Dem og Piben om Forlæbelse, men hos mig er et Død et Død og en Mand en Mand.

Gl. Lerna ch. Altsaa! (rækker ham Haanden til Haandslag).

v. d. Hoeft. Mit Død er min Haand (uden at tage imod den).

Gl. Lerna ch. Jeg vil ikke nægte Dem, De gjør mig en betydelig Tjeneste.

v. d. Hoeft. Er mig kiert.

Gl. Lerna ch. De er mig en Ven i Nøden.

v. d. Hoeft. Naar det behøves, ja!

Gl. Lerna ch. Det har jeg erfaret.

v. d. Hoeft. Nei!

Gl. Lerna ch. Jo!

v. d. Hoeft. Nei, at laane en brav Mand, som man kiender, Penge, man kan unbrøve, er endnu ikke, at være Ven i Nød. — Altsaa inden Midtag?

Gl. Lerna ch. Om det ikke var til Uleilighed.

v. d. Hoest. Saasnart jeg kommer igien fra
Kapitainen (tager ham i Haanden). Tak for Thee!

Gl. Lernaeh. Nei! Tak for Deres Venfkab.

v. d. Hoest. Forbunden! til 12 er jeg her
igien. (gaaer).

N i e n d e S c e n e.

Gamle Lernaeh.

Jeg tør neppe troe det selv. Jeg er da reddet,
og det imod min Forventning. Da han kastede det
faa langt hen om min Søn, hvor kunde jeg da troe
— men ogsaa efter det, han sagde om ham! Den
Ubesindige! ikke engang vogte sig for at vise sig fra saa
uforbeclagtig en Side for ham! Henrik! Henrik! det
maa blive anderledes, eller ved Gud! det gaaer ikke
gødt. Men nu hen at gjøre mit Dverfslag, at jeg kan
bringe mine Ting i Orden, og redde mit ærlige Navn.
(gaaer).

T r e d i e A k t.

(Gade uden for Børsen).

F ø r s t e S c e n e.

G a b r i e l l i

(ene).

Det gaaer brav. Har min gode Ven Lernach i Dag lidt seet til at bide paa Krogen, saa tog han desbedre fat, da han —. Den sidste syndige Kest staaer allerede mellem to Kort, og den vil min Makker nok snart gjøre Kort Proces med, hvis han ellers ikke mod Førmobning Kulde blive lam i Fingrene. Og saa er han til Deres Tjeneste, min unge hollandske Dame, der taler som en Bog. Havde hun ikke nær snappet mig ham af Hænderne i Dag, og det i et Dieblil, da han havde det mæste af 2000 Dukater i sin Beutel. Nu maa

jeg være ved Haanden, at jeg kan komme ind og faae min Part, saasnart Spillet er til Ende; og saa vil jeg liste mig min Wei i al Stillehed; for det kommer mig for, som Politiet her paa nogen Tid begynder at blive saa nysgjerrigt; Hvem kommer der! — den gamle Doctor Hielpeløs! det lader, som han tyer ligehen til mig! bare jeg havde ham vel af Halsen.

A n d e n S c e n e.

Amputatorius. Gabrielli.

Amput. Deres tjenstskyldigste Tiener, min Herre.

Gabrielli. Tiener, Hr. Doctor.

Amput. Det glæder mig at finde Dem ved en saa beleilig Leilighed.

Gabrielli. Det gjør mig ondt, at jeg netop ingen Leilighed har, om —

Amput. Jeg skal slet ikke opholde; jeg vilde bare i korteste Korthed gientage Dem min taknemmeligste Taksigelse for den mig i Dag viiste Tjeneste.

Gabrielli. Ingen Åarsag! ingen Åarsag!

Amput. Og tillige erkyndige mig, hvem jeg havde denne Godhed at takke.

Gabrielli. Og hvorfor?

Amput. O jo! vilde De ikke i hastigste Hast have den bevaagne Bevaagenhed, at sige mig Deres Navn?

Gabrielli (affides). Den gamle Kærv lugter Uraad. (høit) Har jeg været saa lykkelig, at kunne vise Dem en Tjeneste, hvad Lag kan der da ligge paa mit Navn?

Amput. So, jo! jeg beder Dem, vær af den naadigste Raade at sige mig det.

Gabrielli. Nu, den Tjeneste kan jeg da enbelligt let vise Dem. Mit Navn er Baron Ehrenfried von Ehrenfriedhausen, Godsier fra Baggommeren.

Amput. Saa skal jeg bede Dem, min Herr Baron Ehrenfried fra Ehrenfriedhausen, at De vil behageligen behage, at kasse mig mine to tusende Dukater igien, som de havde den bevaagne Bevaagenhed at stille mig af med, eller De torde ikke saasnart komme paa Deres Gods i Baggommeren igien.

Gabrielli. Er De ved Deres Forstand?

Amput. Ved min allerforstandigste Forstand, som De synligst vil see.

Gabrielli. Hvad er det da for et Sprog, De fører! veed De, jeg er Cavalier?

Amput. Med al respectiv Respekt for Cavalieren, stulde jeg i alvorligste Alvor udbede mig mine to

cusfinde Dukater igien, som De i Morges hialp at snakke mig fra.

Gabrielli. Herre! var det ikke for Deres graae Haar Skyld, jeg skulde —

Amput. (uforsagt). Og hvad behagede Herren da behageligst at skulle —

Gabrielli. Wise ham, hvordan man skal tale til en Cavalier! hvad kommer hans Penge mig ved! fik jeg dem?

Amput. Det kan jeg just ikke paa det bestemteste bestemme; imidlertid var De tilstæde.

Gabrielli. Ja! og hialp Dem til to Procent mere end De ellers havde faaet?

Amput. To Procent mere! jo! ligesom jeg enten nogentid fik Procent eller Penge!

Gabrielli. Ikke? og hvorfor ikke det! Hr. Bernach er jo en anseelig Kiøbmand.

Amput. Anseelig Kiøbmand! han? en anseelig Spiller er han! skylder Gud og Hvermand! løber i Dag eller i Morgen af Byen.

Gabrielli (anskuer sig forundret). Hvad siger De?

Amput. Det er ikke mig, der siger det; alle Folk siger det! enhver der hører, jeg har betroet dem Karl mine Penge, siger, jeg kan flyde en hvid Vind efter dem.

Gabrielli. Saa var jeg jo ogsaa af med mine 500 Daler, jeg har tilgode.

Amput. Har De ogsaa 500 Daler tilgode? o! vi to bebragne Statter! og saa siger man endda, at i dette Dieblis, vi nu staaer her, og bider os i Fingrene, skal han sidde i en forboemt Spillekippe, og laaste min sure Sved for Hundene.

Gabrielli. Men naar De veed det, hvorfor staaer De da her med Haenderne i Skidet? hvorfor løber De da ikke hen, og seer at faae fat paa Deres Penge?

Amput. Men du Frelsensgud! veed jeg da, hvor det Diævelstram har sin Rede?

Gabrielli (hals affides). Mon han ikke skalde være hos Knallerballe?

Amput. Knallerballe!

Gabrielli. Jeg kan huske, jeg har seet ham smutte derind; og jeg veed, der spilles stærkt.

Amput. Spilles stærkt! hvor er det? kan De ikke sige mig, hvor det er?

Gabrielli. Stædet kan jeg nok saa omtrent beskrive Dem; men hvad Gaderne hedder, kan jeg ikke saa lige sige — Seer De den Gade, der gaar langs forbi Børsen?

Amput. (med ibrige Gebærder). Jo, jo!

Gabrielli, Den gaar De lige til Ende.

Amput. Lige til Ende?

Gabrielli. Saa kommer De til et stort Hiørnehuus.

Amput. Et stort Hiørnehuus.

Gabrielli. Saa dreier De ned ad Gaden paa høire Haand.

Amput. Ud Gaden paa høire?

Gabrielli. Dg saa siden om ad Tvergaden til venstre.

Amput. (som han ret vilde indpræge sig det). Først til høire, saa ad Tvergaden til venstre?

Gabrielli. Den gaaer De halv igiennem.

Amput. Halv igiennem.

Gabrielli. Saa faaer De Die paa et stort Collecteurskilt.

Amput. Et stort Collecteurskilt?

Gabrielli. Lige over derfor — læg vel Mærke til det — lige over derfor —

Amput. Lige over derfor.

Gabrielli. Gaaer De ind af en Glasdør.

Amput. Af en Glasdør.

Gabrielli. Dg spørger om en vis Leviathan; han viser Dem tilrette.

Amput. (Slaaer ængstlig Haand i Haand). Leviathan, Knallerballer. Hvad det er for tyvagtige

Lynnavne. Hvor jeg skal faae fat paa den Leviathan og den Knallerballe.

Gabrielli. O! De kan ikke feile —

Amput. (befinder sig). Feile! nei! vi vil i skyndigste Skynding, gjøre forsøgende Forsøg; og skulde vi da useilbarlig feile, veed jeg da nok, hvem jeg med sikkereste Sikkerhed skal vide at finde — enten den ene eller anden — Knallerballe, Leviathan! Br —! (gaaer).

Gabrielli. Enten den ene eller den anden! det skulde dog vel ikke være mig, den gamle Ragekniv meente med den anden, for naar jeg har faaet min Part af hans Penge, torde jeg ikke blive god at finde. Ah! der har vi ham.

T r e d i e S c e n e.

Henrich Kernach. Gabrielli.

H. Kernach. O! det er vel, jeg finder Dem.

Gabrielli. Hvad er til Tjeneste?

H. Kernach. Vil De ikke sige mig de tredive Dukater, De fik til Silouette? Der bliver ikke af.

Gabrielli. Ikke?

H. Lerna ch. Nei! jeg har lovet, jeg vil aldrig see hende for mine Dine mere.

Gabrielli. Ja! det gjør mig ondt, men det er for silde.

H. Lerna ch. For silde?

Gabrielli. Ja! hun har faaet Tøiet for længe siden.

H. Lerna ch. Da har De været forbandet erpebit.

Gabrielli. Det maa man altid være, naar det gielder om at tiene sine Venner.

H. Lerna ch. Men det talte De jo ikke et Ord om, før da vi gik herhen.

Gabrielli. Ih nu! da mærkede jeg jo nok, at De ikke vilde høre om Andet, end Deres Hollænderinde.

H. Lerna ch (med et dybt Suk). O! men saa laan mig da i det mindste de 20 Dukater, jeg gav Dem før i Mægler. Gebyr.

Gabrielli. De 20 Dukater — det gjør mig ondt, jeg har dem ikke hos mig!

H. Lerna ch. Ikke hos Dem! da har De dog neppe været hjemme i det Dieblik, siden vi skiltes sidst.

Gabrielli. Nei! men sandt at sige, den Riobmand, jeg kiøbte Tøiet hos til Silouette, havde en lille Regning paa mig, og saa —

H. Lerna ch. Saa De vil ikke laane mig dem?

Gabrielli. Jeg har dem virkelig ikke.

H. Lerna ch. Og naar jeg nu siger Dem, at jeg skylder den gemene Karl, Tailleuren derinde, 50 Ducater paa mit Ord, og at jeg heller vil døe, end blive i hans Giæld.

Gabrielli. Har De tabt alle Deres Penge?

H. Lerna ch. Hver en eneste Stilling!

Gabrielli. Men jeg meente, De havde sat Dem saa suibdt og fast for at tage Dem vare.

H. Lerna ch. Og var det ikke Dem selv, der loffede og fristede mig saalænge til —

Gabrielli. Det maa De ikke sige, der gjør De mig uret; jeg foreholdt Dem bare, at man gjerne kunde gjøre sin Lykke, saasnart naar man blot var Herre af sig selv, og ikke blev hidrig.

H. Lerna ch. Men for en Ulykke! det veed De meget godt, jeg bliver! og hvem kunde heller andet, saadan som de fordomte Kort falsdt?

Gabrielli. Men jeg synes, De havde god Lykke saalænge jeg stod der.

H. Lerna ch. D ja vist! ret som det kunde være for at gjøre mig trofskyldig; men siden den Tid har jeg ikke kundet faaet eneste Kort, hiem. Den for-

bømte Caro. Dame tabte mig 9 Gange de suite, og tiende Gang kommer med Donbletter.

Gabrielli. Det var virkelig meget.

H. Lerna ch. Veed De hvad! det var saa meget, at jeg begynder halv om halv at fæste Tro til, hvad Folk siger.

Gabrielli. Saa, og hvad da?

H. Lerna ch. Ut de derinde er et Komplot fælde Spillere, og at De er i Ledtog med Dem.

Gabrielli. Min Herre! veed De, hvad Deres Mund siger?

H. Lerna ch. D ja! jeg ønskede blot at vide, hvad De sagde til det.

Gabrielli. At De gjorde meget bedre i, at gaae ind, og betale den Gjeld, De er rendt fra. Vil De see: man ser ud af Vinduet efter Dem.

H. Lerna ch. Er det dit Svar?

Gabrielli. Og hvad andet Svar, mener De, en Kavaller kunde give et Menneffe, som Dem?

H. Lerna ch. Hvad! Glendigel!

Gabrielli. Min Herre! naar De først har indseet Deres Vresord, som staar i Pant derinde, saa vil jeg siden betænke mig paa, om det kan staae mig an at indlade mig med Dem; Deres Tjener.

H. Lerna ch. Og du troer jeg laber dig saadan slippe?

Gabrielli. See De kun bare til, hvordan De slipper fra Dailleuren, og fra den gamle Doctor, der søger Dem allevegne, og fra (ved at retirere baglænds støder han paa v. d. Høest, som kommer ud i det samme, bliver forskrækket, bukker dybt og siger): Jeg beder ærbødigst om Forladelse. (løber ud).

F i e r d e S c e n e.

v. d. Høest. Henrich Pernach.

v. d. Høest (endnu med Støffen løstet, seer efter den bortløbende Gabrielli). Raps!

H. Pernach (ved sig selv). Vor Hollænder! han tjente mig saa villig sidd! maaffec redder han mig af min Nød. Jeg maa tale ham til. (Stiller sig nunter an). Ah, Hr. v. d. Høest.

v. d. Høest. Diener.

H. Pernach. Comment vat-til.

v. d. Høest. Maar goød!

H. Pernach. De kommer just tilpaa til at vise mig en Tjeneste.

v. d. Høest. Saa.

H. Pernach. Jeg skalbe slutte en Handel om et Parti Permesanost, hvor der var tredive Procent at fortiene.

v. d. Høest. Godt.

H. Lerna ch. Nu skulde jeg give hundrede Dukater paa Haanden, og til Ulykke har jeg dem ikke hos mig.

v. d. Høeft. Troer det gierne.

H. Lerna ch. Nu gider jeg ikke rendt hjem efter den Bagatel.

v. d. Høeft. Hm!

H. Lerna ch. Du finder altid, tænkte jeg, en god Ven, der slyer dig dem saalænge.

v. d. Høeft. Hm!

H. Lerna ch. Og da jeg nu er saa lykkelig at træffe Dem—

v. d. Høeft. Forbunden!

H. Lerna ch. Og De dog sikkert har saa mange hos Dem.

v. d. Høeft. Var ikke godt andet.

H. Lerna ch. Saa er De maaskee saa god at laane mig dem, til vi sees hjemme.

v. d. Høeft. D ja! (tager sin Tegnebog og slyer ham et Papiir). Der.

H. Lerna ch (stubsende). Hvad skal det sige? mit Beviis? jeg veed ret godt, at jeg er Dem 100 Dukater skyldig i Forveien.

v. d. Høeft. Seg med.

H. Lerna ch. Derfor kan De gierne laane mig hundrede til. (slyer ham Beviset igien).

v. d. Høeft. Gierne, naar de første hundrede er betalt. (Lægger Bøviset i Tegnebogen).

H. Lernaeh. Der har man Hollænderen.

v. d. Høeft. Ja!

H. Lernaeh. Troer De da, De ikke faaer Deres lumpne hundrede Dukater?

v. d. Høeft. Vel muligt.

H. Lernaeh. Og hvor kan De troe —

v. d. Høeft. Eiden jeg skulde haavt dem for længe siden.

H. Lernaeh. Det er god Tid endnu.

v. d. Høeft. For mig, men ikke for Dem!

H. Lernaeh. Kunde jeg troe, det kunde have faadan en Hæft med en Wand, der boer i vort Huus.

v. d. Høeft. I Hr. Joachim Lernaehs Huus.

H. Lernaeh. Nu ja! er det ikke min Fader?

v. d. Høeft. Jo.

H. Lernaeh. Kommer det da ikke paa et ud?

v. d. Høeft. Nei!

H. Lernaeh. Hr. v. d. Høeft! jeg har anseet Dem for min Ven! (seer bestandig til Kaffehuusvinduet).

v. d. Høeft. Forbunden!

H. Lernaeh. De er dog ikke vred for det Ord, der slap mig ud af Munden for om Hollænderen?

v. d. Høeft. Aldeles ikke.

H. Lernach. Jeg tilstaaer, det var ubesindigt sagt.

v. d. Hoeft. Slet ikke! jeg er en Hollænder.

H. Lernach. Ja! men —

v. d. Hoeft. Du er glad ved det.

H. Lernach. Nu, desbedre, at De ikke har taget det ilde op, — jeg maa tilstaae Dem, det var ikke saa aldeles rigtig, jeg sagde for om Parmessanosten.

v. d. Hoeft. Ikke?

H. Lernach. Nei! men jeg var i stor Forlegenhed for hundrede Dukater.

v. d. Hoeft. Vil jeg vel troe.

H. Lernach. Og da jeg undsaae mig ved at tilstaae Dem det saa reent ud —

v. d. Hoeft. Dog?

H. Lernach. Ved det jeg just ikke havde været saa præcis med de sidste hundrede Dukater.

v. d. Hoeft. Nei!

H. Lernach. Saa greb jeg i min Forlegenhed til den Nodlosg.

v. d. Hoeft. Sy!

H. Lernach. Nu, en saadan lille uskabelig Usandhed —

v. d. Hoeft. Skader altid en Riebmand, bobbelst et ungt Mennecke.

H. Lernach. Hvad giver man ikke, naar man er i Knibe!

v. d. Høeft. Kun aldrig noget Stet.

H. Lernaeh. Nu seer De, jeg siger Dem Sandhed.

v. d. Høeft. Nu!

H. Lernaeh. Vil De da nu hielpe mig?

v. d. Høeft. Nei!

H. Lernaeh. Hvorfor ikke?

v. d. Høeft. De bliver ikke hiulpen, og jeg bliver af med mine Penge.

H. Lernaeh. De troer —

v. d. Høeft. Jeg troer ikke; jeg veed, at jeg har ikke faaet de sidste.

H. Lernaeh. Jeg synes, efter al den Artighed, De nyder i vort Huus, er det vel meget væsen at gjøre over den Emule Ufsterrettelighed.

v. d. Høeft. Skal strax flytte.

H. Lernaeh. Hvad behager?

v. d. Høeft. Er ikke min Waade, at blive i et Huus, hvor man to Gange lader mig here, hvad Godhed jeg nyder.

H. Lernaeh. Brug Deres Frihed!

v. d. Høeft. Jeg gjør saa.

H. Lernaeh. Jeg veed det.

v. d. Høeft. Tilbeets.

H. Lernaeh. Hvordan?

v. d. Høeft. Jeg raader Dem ingen Forklaring at forlange.

H. Lernach. Ved De hvad, dersom De ikke
var —

v. d. Høest. Og hvad da?

H. Lernach. — Den De er, skulde jeg forlang-
ge Forklaring, saa De skulde undre Dem over det.

v. d. Høest. Undrer mig aldrig, ikke engang
over Dem.

H. Lernach. O De er —

v. d. Høest. Nu?

H. Lernach. En Hollænder!

v. d. Høest. De ikke!

H. Lernach. Hvad vil det sige?

v. d. Høest. Ellers betalte De Deres Gæld
til rette Tid, væltede Dem ikke ind paa Gaden paa
Folk, der ikke vilde laane dem nye Penge, og visse Der-
res brave Faders Venner den Ugtelse, De skyldte
dem.

H. Lernach (som under den hele Scene bes-
tændig utaalmodig har seet hen ad Kaffehuset, og nu
seer et vindue aabnes der). Godt! vi tales ved! (lø-
ber ind i Kaffehuset). Vi tales ved.

v. d. Høest (raaber efter ham). Nei! vi ta-
les ikke ved. Jeg maa reise herfra, og det endnu i
Dag. Hans Faders Hus kan jeg ikke blive til So-
len gaar ned, det forstaaer sig; men jeg vil dog ikke
gjøve den gamle Mand den Ugtelse, at flytte til no-

gen Anden. Nu op paa Børsen at see om Skibeilei-
hed, saa hiem at pakke ind og bringe ham de ti tusind
Daler, og saa affted.

Femte Scene.

v. d. Høeft. Fechner.

Fechner. Det var vel jeg mødte Dem, Hr. v.
d. Høeft. Hr. Lernach havde ikke forstaaet, om det
var hjemme hos sig selv, eller paa Børsen, han skul-
de vente Dem.

v. d. Høeft. Hvor han vil.

Fechner. Nu er han hjemme.

v. d. Høeft. Nu gaaer jeg paa Børsen.

Fechner. Vil De da opholde Dem der saa
længe?

v. d. Høeft. Nei! saasnart jeg har truffet
Skibeileiighed til Holland, gaaer jeg hiem, og pakker
ind.

Fechner. Reiser De saa snart?

v. d. Høeft. Endnu i Dag.

Fechner. Det vil komme Hr. Lernach uventet.

v. d. Høeft. Mig med.

Fechner. For han da vente Dem hjemme hos
sig?

v. d. Høest. Naar jeg har faaet Skib, kommer jeg hiem at pakke ind, og sige Farvel.

Fechner. Men jeg tvivler paa, der just er noget Skib seilklart i Dag til Hollands.

v. d. Høest. Saa fragter jeg et selv derhelt for det samme.

Fechner. Dersom De blot finder det saa lige strax.

v. d. Høest. Saa koster jeg et.

Fechner. Men naar De vilde vie.

v. d. Høest. Hvor man har vilst mig Døren, bier jeg ikke.

(gaaer).

S i e t t e S c e n e.

Fechner (siden) Amputatorius.

Fechner.

Hyad var det? vilst ham Døren! og det var vor unge Herre, der i dette Diablik gif fra ham? Skulde han endnu ovenikøbet have berøvet sin Fader den sidste Hielp i Nød ved sin Ubessindighed! han kom hiem at pakke ind, og sige Farvel, sagde han; det var alt; og hvor var det heller muligt, han under de Omstændigheder skulde gribe min Herre under Armene med en saa betydelig Summa. Det er et slemt Budskab, jeg

har at bringe min Herre! men jeg maa; det faaer ikke at hielp.

Ampu t. Ware jeg kunde faae fat paa den Hr. Baron Ehrenfried von Ehrenfriedhausen, jeg skulde faadan knallerballere ham med hans Knallerballe og hans Leviathan, hans Glasbor og hans Collecteurs Kilt (bliver i det samme Fechner vaer). Men er det ikke Bogholderen fra i Morges? Deres tjenstfærdigste Diener, Hr. Bogholder.

Fechner. Deres Djener, Hr. Doctor! De maa forlade mig, jeg har ingen Stunder.

Ampu t. O, jeg vilde kun i allerkorteste Korte hed.

Fechner. Som sagt, jeg har ikke et eneste Dieblig! jeg skal paa Timen hjem til min Principal.

Ampu t. Det var just ogsaa den principaleste Principal, jeg ønskeligst ønskede at tale med!

Fechner. Angaaende Deres to tusende Dukater?

Ampu t. Har sin rigtigste Rigtighed, om mine to tusende Dukater.

Fechner (ved sig selv). Det var endda en Lykke — (hoit) vil De da have den Godhed, at komme med mig?

Ampu t. Med den allerberedvilligste Beredvilighed.

Fechner. Ja, men hurtig. Hr. Lernach har kun lidt Stunder.

Amput. Med den allerhurtigste Hurtighed! kom De, kom De, kiære Hr. Bogholder!

Fechner (i det han gaaer bort med ham). Maatte det bare lykkes mig, at see min gamle brave Principal reddet!

Amput. Dersom jeg kunde have det helbige Held, at komme til mine Penge igien!

Fechner (næsten i Udgangen). Det var virkelig en Lykke, jeg traf Dem, Hr. Doctor.

Amput. Den lykkeligste Lykke, Hr. Bogholder!
(de gaae).

F i e r d e A k t.

(Skuepladsen fra første Akt).

F ø r s t e S c e n e.

Joachim Lernaeh. Tschner.

Lernaeh.

Nu, traf De ham?

Tschner. Ja!

Lernaeh. Skal jeg komme til ham paa Børsen?

Tschner. Nei! De har ham nok her ret frax.

Lernaeh. De siger det saa modfalden, Tschner! er der noget paa Tærde?

Tschner. Forlad mig, Hr. Lernaeh! det skulde

de være mig kiørt, om jeg spaaede feil; men jeg er bange, De gaaer Glip af, hvad De lovede Dem fra Hr. v. d. Hofst.

Lernach. Hvorledes? sagde han noget om det?

Fechner. Nei! men han sagde blot, han kom for at pakke ind og tage Farvel.

Lernach. At tage Farvel med os? hvor vil han da hen?

Fechner. Han vil endnu i Dag tage herfra for at gaae til Holland.

Lernach, Umuligt! det talte han aldrig et Ord om i Morges.

Fechner. Det er vist, og det saa afgjort, at hvis han intet seilklart Skib kan faae paa anden Maade, kober han eet, blot det endnu kan gaae af i Dag.

Lernach. Og hvad kan være Ursag dertil? Skalde han have faaet uventede Efterretninger fra Holland?

Fechner. Ikke det jeg veed. Jeg frygter snarere, nogen har gjort ham imod her.

Lernach. Umuligt, hvem skalde det være?

Fechner. Ja Hr. Lernach maa ikke blive vred, men det er min Pligt at sige Dem Alting reent ud; jeg frygter, han har været tilords med Deres Søn.

Lernach. Hvor falder De paa det?

Fechner. Ligesom jeg traf ham, saae jeg Des
res Hr. Son forlade ham, og Hr. v. d. Hoeft var
meget opbragt, og talte om at være vist Døren.

Lernach. Den Ubesindige! det er ham der har
ødelagt mig, og saa forspilder han endnu ovenikøbet
den eneste Redning, Himlen saa uventet har sendt
mig. Naar saa er, Fechner! saa har De ganske ret,
saa kan jeg ingen Redning gjøre paa Hielp hos v. d.
Hoeft, og saa er det ligesaa godt, jeg lukker først som
sidst.

Fechner. Hr. Lernach! dersom De vilbe høre
en gammel tro Diener.

Lernach. D hvad kan De sige mig, Fechner!
der kan trøste mig i slige Omstændigheder? Efter næs-
sten halvtredstindstyve Aars moisommelige Arbeid kom-
mer paa mine gamle Dage en ung Forsøder, og ned-
bryder Alt, hvad jeg saalænge og saa suurt har slidt
for, min Smule Formue, min Credit, mit og mit
Huses gode Navn! Det er mig endda det allertunges-
te, Fechner! fra en velhavende Mand at blive til en
Straader, er tungt, men fra en ærlig Mand at blive en
Stjælm, det er strækkeligt.

Fechner. For skrøkkeligt til, at jeg kan overtale mig at troe, det skulde blive saa retskaffen en Mand's Lod som De er. Men vil De høre: ligesom jeg forlod Hr. v. d. Hoeft, traf jeg paa den gamle Regimentsfeldtiær, som var her i Morges, med de to tusinde Ducater, og der var endnu meget mere forhippet paa, at De skulde tage imod dem, end i Morges. Han fulgte med mig, og er heruden for, og dersom Hr. Lernach nu vilde tillade —

Lernach. Nu! da min Bankerot er for Døren. — Feyner! det Raad ventede jeg ikke af Dem.

Fechner. Gud bevare mig fra, at raade den retsigste Mand, jeg kender, nogen Uredelighed, men — jeg siger, som jeg sagde i Dag: er De uvederhøftig, fordi De et Dieblis ikke kan betale? døf Dem blot med hans Penge for Dieblicket; imidlertid seer De, hvad det bliver med v. d. Hoefts Løfte; og overalt — det veed De bedre end jeg — i Deres Stand, er Tid vundet, Alt vundet; men jeg hører nogen ved Døren; det er vist ham, der er bleven utaalmodig ude i Forværelset; lad De nu mig tale med ham.

A n d e n S c e n e.

A m p u t a t o r i u s . D e F o r r i g e .

A m p u t . De vilde være af den bevaagne Bevaagenhed, at tilgive mig; men jeg har været i den nødvendigste Nød i Dag at spille saamegen Tid, at jeg frygtfomst frygter, mine Patienter maatte sukke over mig, hvis jeg ikke skyndsomst skyndte mig.

F e c h n e r . So hurtigere, jo bedre, Hr. Doctor! Hr. Lernach har heller ingen Stunder i dette Dieblik. De veed, det gaaer mod Børstid.

A m p u t . Kan være afgjort i allerhurtigste Hurtighed, Hr. Bogholder!

F e c h n e r . Desbedre! De kommer formodentlig i selvsamme Grinde, som i Morges tidlig?

A m p u t . I selve det selvsammeste Grinde, liære Hr. Bogholder! angaaende de 2000 Ducater.

F e c h n e r . Nu har just Hr. Lernach en Leilighed at bringe dem an, og nu vil han tage imod dem.

A m p u t . Er mig den fornøieligste Fornøielse, og til otte Procent!

Fechner. Nei! meer end han bød i Morges,
kan han ikke give.

Amput. Det var saavidt jeg med sikkerste
Sikkerhed troer at erindre mig, sex og en halv Procent.

Fechner. Saa var det.

Amput. Nei, min høistørede Hr. Bogholder!
derved tabte jeg halvanden Procent, og det var dog
paa min sandfærbigste Sandhed vel meget.

Fechner. Hvad siger Hr. Lernach dertil? vil
De lægge den halve Procent til?

Lernach. Ved De hvad, Hr. — om Forla-
delse! jeg kan ikke erindre Deres Navn.

Amput. (smilende). Amputatorius, til tjenst,
skyldigste Tjeneste. Egentlig hedder jeg Knochenhauer;
men har for den ubvortes Tugts Skyld fundet det
passeligst, at oversætte mig paa Latin.

Lernach. Utsaa Hr. Am —

Amput. putatorius.

Lernach, Jeg byder Dem engang for alle syv
Procent, men høiere hverken kan eller vil jeg eller no-
gen give, der ikke agter, at bedrage Dem.

Amput. Nu da! naar saa er, saa i Himlens
Navn da! saa saær jeg vel at tage taknemmeligst til-
takke med de Procent, naar Hr. Lernach vil have den
Gødhed, at give mig sin Haand for dem.

Lernach. Paa Diebliffet, faasnaert jeg faaer Pengene. Har De dem ikke med?

Amput. Som De behageligst vil behage at see; (tager et Papiir op af sin Tegnebog). Der er de.

Lernach. Uha! en Anviisning, hvor de er at haeve.

Amput. Gandske rigtig, naar Hr. Lernach vil have den Godhed at besørge dem haevede.

Lernach. Hvorfor ikke? naar Anviisningen er god.

Amput. Vil ikke dristigt driste mig at troe, De vil sige Andet; behag at see.

Lernach. Hvad er det, min Sønns Haand!

Amput. Hans egenhændige Haand.

Lernach. Staaer Deres Penge hos min Søn?

Amput. Staaer? har faaet Tødder at gaae paa, løber, render, flyver hele Verden om, er jeg bange for.

Lernach. Og det er dem, De vil give mig Anviisning paa?

Amput. Om De behageligst ville behage at modtage den?

Lernach. Troer De, jeg er fra min Forstand?

Amput. Derfor skal jeg vel varsom være mig.

Lernach. Hvor kan De troe at —

Amput. Fordi jeg formentligst formener, at Deres Hr. Søns Anviisning maa være Dem saa god, som rebe Penge.

Lernach. Naar De selv siger, at Pengene alt har faaet Fødder at gaae paa? hvoraf veed De ellers det?

Amput. Det har Deres Hr. Søns heivelsbaarne Hr. Ven, Hr. Baron Ehrenfried v. Ehrenfriedhausen behageligt behaget at underrette mig om.

Lernach. Baron Ehrenfried v. Ehrenfriedhausen? hvem er det! ham kender jeg ikke.

Amput. En meget smuk Herre, saa at sige, Deres Hr. Søns anden Haand, har Godser i Sagsommeren, var den, der især overtalte Deres Hr. Søn til at bevilge mig 8 Procent.

Fechner. 8 Procent! og derfor var det da, De ikke holdt Ord.

Amput. Dette er dog altid mere end halvsjævende.

Fechner. Ja! naar man faaer dem.

Amput. Det er just Sagen! og da nu Folk sagde mig, at jeg skod Fare hverken at faae Kapital eller Renter, saa vilde jeg da løbe op paa Børsen, og

see, om jeg ikke endnu kunde træffe Deres høistærede Hr. Søn, eller Dem, eller i det mindste Hr. Bogholderen, og saa traf jeg da just ved det lykkeligste Lykkes tref den velbemeldte Hr. Baron.

Lernach. O, der er ingen saadan Baron til.

Amput. Vilde forladeligst forlade! om hans Tilværelse har jeg den allervisste Visshed.

Fechner. Nu, og han?

Amput. Han var da af den artigste Artighed, at sige mig, at jeg med den allerrimeligste Rimelighed vilde kunde finde Deres høistærede Hr. Søn paa et, reverenter talt, liderligt Spillehuus, hos en vis Knallerballer, hvor en vis Leviathan skulde vise mig an ind ad en Glæddor, ligeoverfor et Kollecteurskildt.

Fechner. Knallerballer, Leviathan! han har viist Dem April.

Amput. Har sin rigtigste Rigtighed; men som jeg formeentligen formener mig at være paa den aldrende Alder, da man ikke mere skal vises April, saa vendte jeg med den hastigste Hast tilbage, og har da paa nye det heldigste Held, at træffe paa Hr. Bogholderen, der —

Fechner. Men hvad er det da, De egentlig vil?

Amput. Udbede mig den gunstefuldeste Gunst, at Deres Hr. Principal vilde behageligst behage at modtage Pengene af sin Hr. Søns Hænder.

Sechner. Ja! naar De vil skaffe dem.

Amput. Formener formentligst, det var bedst at blive en Sag mellem Fader og Son.

Sechner. Vil De da have, min Principal skal give Dem Beviis for De Penge, han ikke faaer?

Amput. Da Husets Firma er *Lernach & Son*, skulde jeg formene, at dette Beviis er Hr. *Lernach* saa godt som rede Penge.

Sechner. Dette Beviis er ikke udstædt paa vort Firma, det behøver vi ikke at honorere; det er paa hans eget private Firma.

Amput. Er det ligeles Hr. Principalens Svar?

Lernach. Ja.

Amput. Deres alvorligste Alvor?

Lernach. Ja.

Amput. Saa vilde De ikke fortryde paa, at det bliver under hans eget private Firma, jeg lader Deres Hr. Son stævne, prostituere, og endelig sætte i Slutteriet under hans eget private Firma.

Lernach. Paa hvad Grund? der er ingen Termin forfalden siden i Morges.

Amput. Den Sag vil jeg med roligste Rosighed overlade til min Procurator; han vil tiensligst nok tiene med de allergrundigste Grunde, hvorved den unge Herres hele øvrige Forhold vil forholdsviis komme under betragtende Betragtning.

Lernach. De vil altsaa ødelægge et ungt
Menneskes hele Belfærd, og alle hans Fremtids Ud-
figter?

Amput. Jeg vil have mine Penge.

Lernach. De skal faae Deres Penge; jeg ta-
ger imod min Søns Forskrivning som fuld Valuta.

Amput. Men i Henseende til de belovede Pro-
cent?

Lernach. De skal faae Deres Penge, har jeg
sagt! i Morgen kan De mælde Dem.

Amput. Altsaa rede Penge! Deres Beløbel-
hed vil ikke —

Lernach. Være en Nagerkals Gieldner! nei
min Herre! saa dybt haaber jeg ikke at synke.

Amput. Jeg kommer altsaa i Morgen igien.

Lernach. Ja, men nu gaaer De!

Amput. Ved denne Tid?

Lernach. Ved hvad Tid De vil, men nu
gaaer De.

Amput. Og faaer da mine Penge?

Lernach (opbragt). Ja! men nu gaaer De,
eller De faaer —

Amput. Jeg gaaer, jeg gaaer, jeg vilde ikke
gjerne være til nogen uleilig Uleilighed; Deres tiænste
Fyldigste Diener. (gaaer).

T r e d i e S c e n e.

Lernach (siddet i dybe Tanker, Fechner staaer taus forved ham).

Fechner. Hr. Lernach!

Lernach. Fechner!

Fechner. Og De paatager Dem i et Dieblig, som dette, at betale saa stor en Summa for Deres Son.

Lernach. Og Kal jeg da see ham vanæret, ulykkelig, forloren uden Redning?

Fechner. Men hvad kunde man have gjort ham? ser Maaneders Frist maatte Retten altid lade ham have, og imidlertid —

Lernach. Imidlertid havde Uagerkarle og Lovtrækkere stæbt hans hele Vandel, alle hans Daarligheder, alle hans Uordener, hans letsindige Udselighed, og hans affindige Spil frem for Retten, bragt dem i alle Folks Munde, for at bevise, at hans hele Handel med denne Blodsuger var forsættelig Bedrageri, var virkelig anlagt paa at fælle Manden ved sine Penge.

Fechner. Og hvor vilde man nogensinde kunne bevise det?

Lernach. Maaskee! men vilde Folk da ikke ligesfuldt troe det uden Beviis? og overalt, naar man

blot erfarede, at min Søn tog Penge op til 8 Procent, hvad maatte man da troe om ham og mig?

Fechner. Men, Hr. Lernach! just i dette Die-blik —

Lernach. Det var her ikke Stunder at tænke paa; min Søns Vre og Belfærd maatte reddes, eller han var for evig forloren; han er 25 Aar, jeg nærmer mig de 70; der ligger en lang Bane for ham, en uhyre lang Bane, hvis den skulde vandres i Skændsel og Elendighed, min er med Guds Hielp snart til Ende.

Fechner. Men betænker De —

Lernach. Ja, min Ven! min Søns Fare giver mig det Nød, jeg ikke havde for mig selv. v. d. Hoefsts Ord har endnu aldrig sveget; han vil ogsaa holde det her, saa hjælper jeg mig som jeg kan; gaae blot! gaae og see, om han endnu skulde være paa Værten, eller om han alt er kommen hjem.

Fechner. Jeg gaaer, og Gud give, jeg maa faae et glædeligt Budskab at bringe Dem!

Lernach. Det give Gud! — hvis ikke, nu saa vil han vel snart sende mig det Budskab, der giver Ende paa al jordist Nød. Farvel, min Ven!

(Fechner gaaer).

T i e d e S c e n e.

Lernach (ene; derpaa Antje).

Lernach. Mangen saur og kummerfuld Dag har jeg oplevet, men ingen som denne! Gode Gud! Skal jeg ikke lukke mine Dine i Velstand og Ro, o! saa lad mig i det mindste ikke lægge mit graa Hoved til Hvile med Skændsel, ikke opleve Bancere paa min Søn!

Antje. Herren maa ikke blive vred, at jeg gjør ham Uleilighed.

Lernach. Hvad godt, min kære Antje?

Antje. Jeg vilde saa gierne — ja, men Herren maa ikke blive vred.

Lernach. Nu, hvad er det da?

Antje. Jeg vilde saa gierne bede Herren om de Penge, jeg har staaende.

Lernach. Og hvorfor det? og just nu?

Antje. Ja! men Herren maa ikke blive vred.

Lernach. Troer hun kanske ikke, de er sikke hos mig?

Antje. So Gud bevares! hvor skalde det falde mig ind!

Lernach. Nu! hvorfor skalde hun da ville have sine Penge fra mig?

Antje. Ih nu! Herren veed, jeg er en fattig
 Pige, og som har ikke mere end det Smule, og saa
 de Penge, jeg vandt i Lotteriet, og ti Procent er dog
 altid mere end sex, og —

Lernach. Og hvem er den Skælms, der vil
 give dig ti Procent?

Antje. Ja! det tør jeg ikke sige.

Lernach (som lynslagen). Ikke?

Antje. Nei! Herren maa ikke blive vred, men
 jeg tør ikke.

Lernach. Saa skal jeg sige dig det! det er
 min Søn.

Antje (forlegen). Deres Søn?

Lernach. Ja ja! min Søn! nægt det kun
 ikke.

Antje. Nu ja, siden Herren veed det.

Lernach. Og naar bød han dig dem?

Antje. I Morges, ligesom den gamle Selbts
 stier havde været her, der gik nys fra Herren —

Lernach. Da — Antje! du faaer ikke dine
 Penge.

Antje. Ikke! og hvorfor vil Herren —

Lernach. Du faaer ikke dine Penge, men de
 ti Procent vil jeg give dig — gaae nu!

Antje. Vil Herren give mig dem! nu det skal
 Gud velsigne Dem for, De vil være saa god mod en
 stakkels fattig Pige; det er jeg meget gladere ved.

Fernach. Nu godt! godt! gaa kun! gaa.

(Antje gaaer).

Fernach (ene). Nei! det er formeget! er hverken den fattige Tyendes Elskerv eller Oldingens morsomme Erhverv ham hellig, kan han forsætlig og uærlig tage Bredet af Munden paa dem begge, for at kaste det for Spillere og Svirebrødre; o! hvad Haab er det da tilbage om ham og for mig! Jeg maa ud i Haugen at tage et Dieblig friff Luft! her er mig saa trangt og beklemmt. — D, gid der kun ikke maa blive mig ligesaa trangt overalt, indtil jeg kommer i min Grav! (gaaer).

S e m t e S c e n e.

(v. d. Høests Bærelse, hvori adskillige Kuffertter).

v. d. Høest og to Karle ere i Arbeid med at pakke ind. Karlene bringer Pengesække, som v. d.

Høest modtager og lægger i en Kuffert.

Midlertid kommer Sally ind.

Sally. Onkel har spurgt efter mig.

v. d. Høest (med en Pengepose i Haanden, vender sig, og seer om, hvo det er). Ja! (lægger Posen i Kufferten).

Sally. Der jeg spørge, hvorfor?

v. d. Høest. For det du skal gjøre som jeg.

Sally (vil tage en Pengepose fra en af Karlens, og slye ham). Gierne.

v. d. Høest (viser hende af). Vist ikke! hun skal gjøre med sine Bøger, som jeg med mine Pengeposer, pakke dem ind.

Sally. Mine Bøger er snart indpakkede.

v. d. Høest. Desbedre, desfør er hun færdig.

Sally. Har det saadan en Hast?

v. d. Høest. Ja!

Sally. Og hvorfor?

v. d. Høest. Hun skal ikke spørge, men pakke ind.

Sally. Men Kapitain Corbrecht gaer jo dog ikke bort før næste Uge.

v. d. Høest. Men vi gaer bort i Dag.

Sally. Alisaa ikke med ham?

v. d. Høest. Med mit eget Skib, som jeg har kjøbt til det samme.

Sally. Har da Onkel hørt noget ubehageligt fra Holland?

v. d. Høest. Jeg har hørt noget ubehageligt herfra Huset.

Sally. Her fra Huset? dog vel ikke fra den gamle Hr. Lernach?

v. d. Hoeft. Nei! men fra hendes unge Hr. Lernach!

Sally. Som den Gamle vist ikke veed noget af?

v. d. Hoeft. Han veed, han har en vanartig Søn! hvorfor holder han ham da ikke i Ave?

Sally (venlig til v. d. Hoeft). Hvem seer ikke lidt igiennem Fingre med den, man holder af.

v. d. Hoeft. Og derfor skal en ærlig Mand lade sig fornærme.

Sally. Fornærme?

v. d. Hoeft. Og uhævnnet fornærme! for hvad Hævn kan en Mand tage over saadan en opløben Knøs!

Sally. Jeg veed ikke, hvad der er foresatbet, Kiære Onkel! men mig synes ikke, det kan være noget, hvorfor De saaledes over Hals og Hoved behøver at forlade Hr. Lernachs Huns.

v. d. Hoeft. Hvad der er foresatbet! man har viist mig Døren. Synes hun endda jeg skal blive?

Sally. Det har gamle Hr. Lernach dog vist ikke—

v. d. Hoest. Han eller hans Søn! kommed
paa eet ud.

Sally. Da vi dog sidst snakkede om de to,
var det Dem selv, der paastod det modsatte.

v. d. Hoest. Nu ja! da vilde hun, jeg skulde
tage Sønnen for god, for det Faderen var en brav
Mand.

Sally. Og nu vil De lade Faderen undgielde,
hvad Sønnen i Ubesindighed kan have for-
seet!

v. d. Hoest. Det var bedre, hun gik hen og
pakkede sine Bøger ind, som jeg bad hende.

Sally. Mig skal Dnkel ikke et Dieblil bie efter,
saasnart det er Ulvor, vi skal reise.

v. d. Hoest. Ulvor? troer hun jeg spørger?

Sally. Det vil jeg ikke sige; men jeg troet,
Dnkel kan endnu betænke sig.

v. d. Hoest. Og hvorfor?

Sally. For det det kan ske ikke vil være Dnkel
saa grumme let at tage herfra.

v. d. Hoest. Ikke det? og hvorfor?

Sally (smilende): Ih nu! det kunde vel
være.

v. d. Hoest. Hun bilder sig vel ind, andre
hænger lige saa fast her, som hun, forliebte—

Sally. Hm! naar det kom derpaa an, kjære Onkel!

v. d. Høest. Hvad? (hurtig til de to Karle). Nei, gaae nu ind i det andet Værelse, og pak mig ind der, som jeg har sagt. (de gaae).

Sally (leer skalkagtig).

v. d. Høest. Nu, hvad leer hun af?

Sally. Af de to stakkels Karle, som vist ikke begriber, hvorfor de her maae gaae fra halogiort Arbeide.

v. d. Høest (fortræden). Hvad du er klog! jeg veed ikke, hvad du vil sige med det.

Sally. Kanslee! (seer ud af Vinduet). Kanslee gaaer der den, der kunde forklare os det allesammen.

v. d. Høest. Saa! (gjør et Par Skridt imod Vinduet, men betænker sig og gaaer tilbage til Kufferten). og hvem da?

Sally. Leopoldine!

v. d. Høest. Leopoldine (atter i Begreb med at gaae til Vinduet, men fatter sig). Gaaer hun i Haugen?

Sally. Ja! — Vil Onkel see!

v. d. Høest (som før). Og hvorfor? — jeg seer hende jo hver Dag gaae i Haugen.

Sally. Det troer jeg gjerne.

v. d. Høeft. Saa! og hvorfor troer hun det gjerne?

Sally. Ih nu, da hun gjerne gaaer her lige under Dnkels Vinduer.

v. d. Høeft. Nu ja! og seer til sine Blomster.

Sally. Nu ja! og seer til sine Blomster, og da Dnkel gjerne staaer i Vinduet, og seer —

v. d. Høeft (der har givet sig at bestille med sine Pengeposer, farer pludselig op). Hvad behager!

Sally. Dg seer ud af Vinduet, mener jeg.

v. d. Høeft. Nu ja!

Sally. Nu ja! saa er det jo naturligt, at han seer hende.

v. d. Høeft. Du er en Fiante!

Sally. Dg saa er det da ogsaa naturligt, at hun seer ham.

v. d. Høeft. Hun gjorde bedre i, at gaae hen at pakke sine Bøger ind.

Sally. Strax, kære Dnkel! strax! men det forbistrede Vindue er saa slemt at komme fra igjen, ikke sandt Dnkel?

v. d. Høeft. Seer hun kanske sin søde Koridon i Haugen?

Sally. Nei! men hans Søster Leopoldine, Dnkel!

v. d. Høft. Ah! (fortræden).

Sally. Stakkels Leopoldine! hvad hun seer
nedsagen ud!

v. d. Høft. Saa? (vil gaae til Vinduet,
men griber sig atter deri). Saa! og hvorover?

Sally. Hvorover? — nu, det er kanske ikke
saa tungt at gaae.

v. d. Høft. D nei! hun kan have nok at
sørge over, arme Pige! dit og dat, Fader og Bro-
der.

Sally. Rigtig, Onkel! dit og dat, som hver-
ken er Fader eller Broder.

v. d. Høft. Ah! du fladdrer, og fladdrer, og
veed ikke, hvad din egen Mund siger.

Sally. Kanske, Onkel! men kanske veed jeg
derimod, hvad Leopoldines Mund siger.

v. d. Høft. Saa! (anstiller sig ligegyldig).

Sally. Ja! og hvad Leopoldines Dine siger.

v. d. Høft. Pas du heller paa, hvad dine
egne Dine siger; det kunde nu og da vel gøres na-
dig!

Sally. D nei, Onkel! dem, mærker jeg nok,
Onkel passer paa; saa kan jeg jo til Siengjæld igjen
passe paa Leopoldines, saa har hver sit at tage vare.

v. d. Høft (igien ved Aufferten). Naa, er
det nu snart forbi?

Sally. Stakkels Leopoldine!

v. d. Høeft (vil atter gaae til Vinduet, men tager sig i det). Nu, hvad er der nu igjen?

Sally. Hun saae herop til Vinduet, og da hun saa blev vaer, det var kun mig, der stod her, rystede hun saa tungsinbig med Hovedet, og —

v. d. Høeft (kommer nærmere). Nu, hvad er det?

Sally. Jeg troer tilførladelig, hun græder.

v. d. Høeft (kommer ved Vinduet). Græder hun?

Sally. Ja tilførladelig! see, hun tager sit Torklæde op og tørrer Dinene.

v. d. Høeft (har seet ud, men trækker sig strax tilbage). Hun har kanske faaet noget i Dinene.

Sally. Ja! det har hun rigtig nok.

v. d. Høeft. Ih nu! det kan jo let skee.

Sally. O ja! især naar nogen reiser uventet og over Hals og Hoved bort, som —

v. d. Høeft (næsten uvilkaarlig). Hvad vil hun sige med sit som?

Sally. Som man havde ventet, fulde blive længer, vilde jeg sige.

v. d. Høeft. Men nu bliver jeg ikke længer, derfor lad det nu faae Ende.

Sally. Ja! den stakkels Leopoldine veed det nok.

v. d. Høest. Leopoldine, og Leopoldine, og
 evig Leopoldine! Jeg vil ikke høre mere om Leopoldine.

Sally. Ja, ja da! saa vil jeg gaae og pakke
 ind. (lader, som hun vil gaae).

v. d. Høest. Gaae! (i det Sally er henimod
 Døren). Hør!

Sally. Hvad befaler Onkel?

v. d. Høest. Du sagde, at Leopoldine —

Sally. — fik noget i Dinene, da der kom
 Bud efter mig, og hun hørte, Onkel pakkede ind.

v. d. Høest. Noget i Dinene? og hvad da?

Sally. Taarer, Onkel! store Taarer, saa den
 ene ikke kunde bide den anden.

v. d. Høest. Snak!

Sally. Nu, saa see da selv ud af Vinduet,
 Onkel! der slaer hun ved de deilige Hollandske Neglik-
 ker, De har forskrevet hende fra Harlem, og maa
 hvert Dieblig tage Dørklædet for Dinene, og —

v. d. Høest. Dja! det er vel for det, I skal
 nu skilles ad.

Sally. Nei! om Forladelse, Onkel! vi Piger
 kan nok holde af hinanden, og vel ogsaa sælde Taare,
 naar vi skilles, men saadan græder dog den ene Pige
 ikke for den anden. Jeg troer, reent ud sagt, snarere
 det var Onkel, hun græd for?

v. d. Høeft (gaaer med eet igien fra Vinduet og til Kufferten). Dum Snak! hvad ſkulde hun græde for mig for?

Sally. Ja, veed Dnkel det ikke, hvor ſkulde da jeg vide det? ſaa er det bedſt, vi ſpørger hende ſelv (ſtaaer hurtig Vinduet op, og raaber ud): Leopoldine! Leopoldine!

v. d. Høeft (løber hen til hende). Men Sally dog!

Sally. O, vil du ikke komme op et Dieblik, min gode Pige! Dnkel vilde ſpørge dig om noget. Leopoldine (uden at ſees). Paa Dieblikket.

v. d. Høeft. Men er du fra din Forſtand?

Sally. Viſt ikke! hun gjør det gierne. Vil Dnkel bare ſee, hvor hun ſkynder ſig.

v. d. Høeft. Men hvad er det for et urime- ligt Indfald?

Sally. Vil da Dnkel ikke, hun ſkal komme herop?

v. d. Høeft. Ih nei! hvad ſkulde jeg ſige til hende?

Sally. Ja ſaa! det er en anden Sag! ſaa vil jeg løbe hende imøde, og ſige hende det.

v. d. Høeft. Hvilket? hvilket?

Sally. At Dnkel ikke vil hende Noget, og hun ſkal blive borte.

v. d. Høeft. Men hvad er nu det igien?

Sally. Vær Døkel kun ubekymret, jeg skal nok gjøre Alting paa bedste Maade. (løber ud).

S i e t t e S c e n e.

v. d. Hoest (ene).

Men Sally dog! — hvad maa Pigen tænke, naar hun først kalder paa hende i mit Navn og saa siden løber ud, og viser hende bort; (gaaer til Døren efter hende) jeg maa løbe efter, at hun ikke skal gjøre mig flere dumme Streger! (bliver staaende og lytter). Men hvad er det! troer jeg ikke hun løb op paa sit Værelse, isteden for at gaae Leopoldine imøde — ganske rigtig! (lytter op ad). Det er hendes Gang (lytter ud ad) og der kommer Leopoldine lobende (gaaer forlegen fra Døren) veed jeg dog ikke, jeg min Levetid har været i saadan en Forlegenhed. (der piffes paa Døren). Der er hun! (der piffes igien). Vær saa god, og kom ind.

S y v e n d e S c e n e.

v. d. Hoest. Leopoldine.

v. d. Hoest (i sin Forlegenhed). Ah! er det Dem, Tomsfru Lernach!

Leopoldine (Naar Dinene forlegen op paa ham ved dette Navn). Ja! Sally sagde, De ønskede at tale med mig.

v. d. Hoeft. Jeg! — nei! — jeg beider om Forladelse.

Leopoldine. Nei! saa er det mig, der skal bede om Forladelse, for jeg kommer til Uleilighed.

v. d. Hoeft (tager hende i sin Forlegenhed ved Haanden). Ih nei! men — De kender jo nok Sally! mødte De hende ikke dernæden for?

Leopoldine. Nei! det kom mig for, som jeg hørte hende løbe op paa sit Værelse.

v. d. Hoeft. Den Potters Dug, (seer sig i sin Forlegenhed om). Og saa er her ikke en Stool!

Leopoldine. Jeg beider meget om Forladelse, men da De brugte dette Forværelse til Deres Ting, var vi bange for, at fylde op med Meubler, og ders for —

v. d. Hoeft. Men gjør dog ingen Undskyldning for mig, gode Leopoldine! — Jfr. Kernach vilde jeg sige — det er blot for det, jeg ikke engang kan byde Dem en Stool at sidde paa; (Naar en af Kufferterne til). Jeg tør vel ikke bede Dem at tage tiltakke saaledes.

Leopoldine (sætter sig). Naar jeg ikke er til Uleilighed.

v. d. Hoeft. Ih men, hvor kan De troe —

Leopoldine. Da De var i Tærb med at
palle ind —

v. d. Høest. Nu ja! har ingen Hast.

Leopoldine (med nogen Glæde). Ikke?

v. d. Høest. Jh nei! det er snart bestilt, naar
man er saa vant til det, som jeg.

Leopoldine. Man siger, at De reiser i Dag.

v. d. Høest (noget forlegen). Ja, det siger
man.

Leopoldine. Utsaa er det dog ikke saa gan-
ske afgjort.

v. d. Høest. Afgjort er det.

Leopoldine. Men det kunde dog blive om-
gjort?

v. d. Høest. Ja! — nei! — neppe!

Leopoldine. Det vil gjøre min gode Fader
sødt.

v. d. Høest. Mig med.

Leopoldine. Virkelig! men saa kunde De
jo blive?

v. d. Høest. Nei!

Leopoldine. Jeg er saa bange, man har
gjort Dem noget imod her i Huset.

v. d. Høest. Her i Huset? nei!

Leopoldine. Men dog ellers?

v. d. Høest. Maaſkee!

Leopoldine. Maaſkee?

v. d. Hoeft. Ja, Tamsfru Lernach!

Leopoldine (med megen Forlegenhed). Det er dog ikke mig, De er vred paa?

v. d. Hoeft. Paa Dem? Nei! hvor kan De falde paa det?

Leopoldine. For det er tredje Gang, De kalder mig Tamsfru Lernach, og —

v. d. Hoeft. Og? —

Leopoldine. Og ellers pleier De altid at kalde mig Leopoldine, eller gode Volde —

v. d. Hoeft. Gjør jeg det!

Leopoldine. Ja! og jeg hører det saa gjerne.

v. d. Hoeft. Saa! — men om jeg nu sagde fiære gode Volde.

Leopoldine (slaaer Dinene ned).

v. d. Hoeft. Min fiære gode Volde!

Leopoldine. Hr. van der Hoeft! (bliver ved at see ned for sig).

v. d. Hoeft. Det tænkte jeg nok, saa hører De det ikke gjerne mere? (Slipper hendes Haand).

Leopoldine (tager hans Haand hurtig igjen). O jo, jo! men —

v. d. Hoeft. Jo! jo! (Leopoldine seer blyt færdig smt op paa ham). Jo! min fiære gode Nige! saa Skam faae den, der kalder dig andet i sine Dage (kysser hende hiertelig).

Leopoldine. Men —

v. d. Høeft. Der er ingen Men mere.

Leopoldine. Hr. v. d. Høeft!

v. d. Høeft. Hr. og min Kiære, gode Volde! det passer sammen, som et glat Lag, og et Fædeslag. Nu!

Leopoldine (meget forlegen). Gode Kiære Hr. v. d. Høeft!

v. d. Høeft. Ja! det hjælper sagtens noget; men lad mig i det mindste det Hr. ude og kald mig flet og ret van der Høeft, indtil du kan lære, at kalde mig Jan Martin, for saa hedder jeg —

Leopoldine. Har jeg forstaaet Dem —

v. d. Høeft. Jo! jol dersom jeg ellers har forstaaet dig? du er min, og jeg er din! ikke saa, min Kiære gode Volde?

Leopoldine (synker til hans Byst). Jo!

v. d. Høeft. Jo!

Leopoldine. Og De reiser da ikke?

v. d. Høeft. Jo!

Leopoldine. Jo?

v. d. Høeft. Ja, men jeg tager min Kiære gode Volde med; det forstaaer sig.

Leopoldine. Og det endnu i Dag?

v. d. Høeft. I Dag? det troer jeg knap; (lykkelig) seer du! nu er det godt, jeg har kiøbt mig mit eget Skib at reise paa; for det har vel den Godhed, at hie, til vi er færdig.

Leopoldine. Men min Fader? hvad vil han
sige?

v. d. Hoeft. Ja, ligesom du, vil jeg haabe;
vred du hvad! vi vil strax gaae ned og spørge ham ad.

Leopoldine. De er da ikke vred længer?

v. d. Hoeft. Nei, nei! Nu har jeg andet
at tænke paa! kom, kom, min fierske gode Polde!
ned til gamle Svigerfader! kom!

F e m t e A k t.

(Haugestuen).

F ø r s t e S c e n e.

Henrich Berna d

(ene, kommer ind fra Haugen forvildet, og seer sig om).

Der var dog ingen, der saa mig; bare jeg havde nu fat paa Antje, at jeg kunde faae de Penge, hun bød mig før; saa skal du see, elendige Skurk! vinder-først 2000 Dukater fra mig, og forhaaner mig saa for hele Selskabet, fordi jeg bliver dig 50 skyldig, kalder mig en Prætker, en Bedrager, der vil løbe af Spil uden at betale, lader mig høre, at jeg har ødelagt mitt Fader. Jo, jeg skal betale dig; jeg skal betale dig; og naar jeg saa har kastet de lumpne 50 Dukater for dine Fødder, saa skal vi afgjøre en ganske anden Regning; saa skal vi dog see, om du er ligesaa behændig

til at tumle et Par Pistoler, som et Spil Basscockort. Vilde Antje nu kun komme! hun pleier bestandig paa denne Tid at komme herind, at rydde op. Jeg vilde ikke gierne, at min Fader eller Nogen skulde træffe mig her. Ah, der er hun.

A n d e n S c e n e.

Antje. Herrich Lernach.

H. Lernach. Er du der, min fiere Antje! jeg venter paa dig; nu, hvordan bliver det?

Antje. Med Pengene, Hr. Lernach? Hvordan det bliver?

H. Lernach. Ja, ja! med de Penge, som jeg havde lovet dig, at give dig ti Procent af, iføden for de sex, min Fader giver dig.

Antje. Ja, Hr. Lernach maa ikke blive vred —

H. Lernach. Nu —

Antje. Ja, det er rigtig ikke min Skyld, men Herren vilde slet ikke lade mig faae dem.

H. Lernach. Ikke? det var artig, og det er jo dine Penge?

Antje. Ja! men — han vilde endelig vide, hvad jeg vilde med dem.

H. Lernach. Og saa sagde du ham —

Antje. Nei! og saa troede han, at det var for jeg ikke vilde betro ham dem mere, og saa var jeg bange, at han skulde blive vred, og saa sagde jeg ham, det var langt fra; men det var for det, der var een, der vilde give mig ti Procent, og for en fattig Pige —

H. Lerna ch. Nu! og saa fortalte du ham, det var mig?

Antje. Nei! det veed Gud jeg ikke gjorde, Hr. Lerna ch! men saa sagde Herren, at det kunde ingen byde mig uden en Skelm, og saa vilde han endelig vide, hvem den Skelm var, sagde han, og da jeg saa slet ikke vilde sige ham det, for det De havde saa strængelig forbuden mig det, ja saa dullede han mig paa, at det var Dem, og saa kunde jeg da ikke gaae fra det, og Gud veed, det gjorde mig snot nok, da jeg saae, hvor nær den gamle Mand tog sig det, og —

H. Lerna ch. Tak skal hun have, min gode Antje! megen Tak! der har hun gjort mig et smukt Puds for min gode Willie.

Antje. Ja, men det var rigtig ikke min Skyld, for Gud veed, jeg nævnte Dem ikke, men det var Deres Hr. Fader selv, der sagde mig det ligereent ud, og — ja men Hr. Lerna ch maa ikke blive vred —

H. Lerna ch. Hvad er til Tjeneste?

Antje. Ja, De kan ikke fortænke en Skalks Penge, men da Herren er saa god, og vil give mig ti Procent, saa vilde jeg gjerne have de andre Penge ogsaa saa staaende hos ham.

H. Bernach. Vil min Fader give dig ti Procent?

Antje. Ja, da han hørte, De havde budt mig dem, og derfor vilde jeg nu bede ham, om han ikke vilde tage imod de andre ogsaa, saa jeg kunde have dem alle paa eet Sted.

H. Bernach. Det kan hun tale mig til om, naar jeg er paa Contoiret; her kan hun let tænke, jeg ikke saadan betaler Penge ud.

Antje. Nei, men naar Hr. Bernach bare vilde være saa god at tillade, jeg maatte tale til Herren om dem, saa gjorde de to det nok af imellem sig.

H. Bernach. Det er godt, jeg skal nok selv tale med min Fader om det, naar jeg seer ham.

Antje. Ja, naar Hr. Bernach vilde være saa god, jeg er rigtig nok ikke meget for at tale til ham i denne Tid, for han er slet ikke, som han pleier.

H. Bernach. Saa!

Antje. Ja! ilde tilmode har han rigtig nok været i nogen Tid, men saadan som i Dag har jeg dog aldrig seet ham.

H. Lerna ch. I Dag?

Antje. Ja, da jeg talte med ham før om de Penge; det skar mig ret i Hjertet for ham; det er saadan en iegod Mand.

H. Lerna ch. Ja det er det.

Antje. Ja det veed Gud, det er, og derfor er det tungt, han skal have Sorg paa sine gamle Dage.

H. Lerna ch. Ja, det er tungt! Gaa og lad mig være ene.

Antje. Men jeg skal sætte tilrette her.

H. Lerna ch. Gaae, og lad mig være ene, siger jeg. (Antje gaaer).

F r e d i e S c e n e.

Henrik Lerna ch

(ene, seer efter hende).

Det er tungt, saadan en god Mand skal have Sorg paa sine gamle Dage, sagde du; og hvem gjør ham da denne Sorg! hans Søn! hans forvilbebe, van-artebe, ryggestløse Søn! jeg! jeg! som til flette og ærestløse Mennesker bortkaster hans Formue, hvad han saa mangen moisom Dag har arbeidet, saa mangen lang Nat har vaaget for. Og naar han nu ydermere hører, at denne Søn er forhaanet, bestæmmet i et

offentligt Huus; at han har maattet lade sig kalde en
 Net Betaler, en forgielbet Udeland, en Bankrotterer i
 Haabet! og at i samme Mandedræt, i samme Anled-
 ning min ærværdige Faders Navn blev nævnet i For-
 bindelse med mit. Nei! nei! Kan jeg end ikke betale
 dig min Spillegæld, elendige Bedrager! denne Gæld
 skal jeg i det mindste betale dig; den er sand Ures-
 giæld, og ikke den anden. Men naar han nu vægter
 sig at give mig Fyldestgjørelse, inden han er betalt;
 ligemeget! med denne i Haanden kan og skal jeg nøde
 ham dertil; altsaa afsted — der kommer nogen (han
 Kiuler hurtig Pistolen, som han stod med).

S i e r d e S c e n e.

Fechner. Henrich Lernach.

Fechner (meget iilsom). Har De ikke seet Des-
 res Hr. Fader?

H. Lernach. Nei! hvorfor?

Fechner. Jeg veed ikke, hvor jeg skal søge
 ham!

H. Lernach. Søge ham? gode Gud! hvad
 vil det sige?

Fechner. Jeg haaber med Guds Hielp, det

ikke har noget at sige; imidlertid — Alting ængsker mig.

H. Lerna ch. Hvad da, tiere Fehner? hvad da?

Fehner. Det kan ikke være Dem ubekendt, at Deres Hr. Fader i dette Dieblik er i overhængende Fare for at maatte bryde —

H. Lerna ch. Bryde? min Gud! hvad siger De!

Fehner. Hvad De længe maatte mærket, hvis — dog jeg vil ingen Bebreidelse gjøre Dem. For at foretage hans Knibe, kommer den gamle Regimentsfeldflær ham paa Halsen, som De i Dag har taget 2000 Dukater af til 8 Procent, og som er kommet efter, at De har spillet Pengene bort, og ikke vil kunne betale dem.

H. Lerna ch. Nu, Fehner! dem kan min Fader dog aldrig komme til at betale.

Fehner. Det meente jeg med; men saa spurgte han mig, om han i saa ung en Alder skulde lade Dem vanære, brændemærke, ødelægge for stedse?

H. Lerna ch. Og saa betalte han for mig?

Fehner. Og saa paatog han sig ogsaa denne Gield for Dem.

H. Lerna ch. Og det i det Dieblik, da han selv var i en Knibe, der med hans Begreber, med hans Tænkemaade maa være saa smertelig!

Fechner. Smertelig? piintlig, græffelig over al Beskrivelse. Han, som aldrig vittetlig har bedraget nogen for to Skilling, gjøre Fallit! Derfor De lieder Deres Fader, maa De kunde føle, hvad Helvede angest han maa være i.

H. Lerna ch. Jeg føler det.

Fechner. Hans eneste Trost var Hollænderen her, som nok i Dag havde lovet at gribe ham under Armene med en betydelig Summa; men —

H. Lerna ch. Nu!

Fechner. Det gjør mig ondt, at jeg maa sige Dem det; men der maa være foresaldet noget mellem Dem og ham, saa jeg er bange for, han har betænkt sig.

H. Lerna ch. Hvad siger De? og veed min Fader —

Fechner. Jeg var nød til at meddele ham min Frygt før, da jeg havde truffet van der Hoest overmaade opbragt, ligesom han Kiltet fra Dem. Deres Fader vilde imidlertid endnu ikke lade Haabet fæle, men sendte mig igien op paa Børsen, at see efter ham; men der var han ikke; og da jeg nu kommer hjem, siger alle Folkene mig, at han har pakket ind, og gaaer bort endnu i Dag paa et seiklart Skib, han har tiøbt til det samme. Deres Fader er ikke paa sit Contoir, og ingen kan sige mig, om han har talt med van der Hoest eller ikke; Deres Søster kan jeg ikke finde; An-

sjæ meente, kanstee hun og Deres Fader var i Haugen; men da De er kommet ind af Haugen, maatte De have seet dem.

H. Vernach. Det kunde dog vel være, for jeg listede mig langs Hækken fra Skydehuset, da jeg ikke skjøttede om, at Nogen skulde møde mig.

Fechner (ryster med Hovedet). Jeg kan begribe, De ikke skjøtter om at lade Dem see; jeg gaaer nødig fra Dem i dette Dieblik, men — jeg maa ud i Haugen, og see, jeg træffer Deres Fader.

(gaaer hastig bort).

Femte Scene.

Henrich Vernach (ene).

Kan du begribe det, ærlige Fechner! o, dersom du vidste Alt, hvad der i dette Dieblik raser i mit Bryst! Min Fader ødelagt, nærved at bryde, lider Helvedangest for min Skyld, og i det samme Dieblik tager han min Gield paa sig; og i det samme Dieblik — jeg Ulyksalige! — i det samme Dieblik, da han ødelægger sig for mig, tilintetgjør jeg ved min ubesindige Opførsel mod hans Redningsmand hans sidste Haab, og mit! — her paa dette selv samme Sted, for saa Timer siden! Sally! hvad lod du mig ikke haabe! o, men hvad lovede jeg dig — for

samme Dieblig, forlokket af en nedrig og egennyttig Forfører at glemme — nei, at bryde, at haane, at trodse mit Løfte! aldrig, aldrig! tør jeg mere lade mig see for dine Dine! aldrig for din høimødige Dnset, som jeg fornærmede, i det Dieblig, da han vilde have reddet min Fader! Og naar han nu drager sin Haand tilbage, drager den tilbage for min Skyld; naar jeg nedstøder selv min Fader i den Afgrund, paa hvis Brede han lovede sig for at redde mig! Nei, nei! (efter et Diebligs Betænkning). Om jeg — ja, naar jeg ikke er mere, naar mit Blod forsoner den fornærmede han der Høest, saa vil han ikke lade min Fader bøde for min Skyld; ja! (tager Pistolen frem) du var bestemt at straffe en Bedrager, og denne Bedrager er jeg! som har bedraget Fader, Pige, enhver, der indlod sig med mig! du skulde betale en Vresgiæld! og det er min til dem alle, alle, som jeg har fornærmet. (Under disse Ord lader han Pistolen, og spænder den op). Det være den sidste Sorg, jeg volber min Fader! mindre er den altid, end naar han saae mig leve æreløs og vanæret. Sally! een medlidende Taare! — o kun een Taare af Dig, til Pant at du ikke foragter mig, ikke afflyer mit Minde! — o, maatte min Død oprette, hvad mit Liv har forbrudt! (I det han spænder Pistolen op, kommer Sally, som man under Slutningen af denne Monolog har seet giennem Blæddøren, ind fra Haugen).

Siette Scene.

Sally. Henrik Pernach.

Sally (pludselig med en stærk Stemme). Giv mig Pistolen!

H. Pernach (overrasket lader den synke). Ha!

Sally. Giv mig Pistolen!

H. Pernach (rækker den med fravendt Ansigt).

Sally. Pernach!

Pernach. Ja!

Sally. Hvad er De i Begreb med at gøre?

H. Pernach. Beklag mig, men bedreid mig ikke.

Sally. Hvad var De i Begreb med at gøre?

H. Pernach. Oprette mit Livs Forbrydelse med min Død, forvise mig Deres Medsynd, da jeg har forbrudt Deres Agtelse, redde min Fader, staae Deres Onkel Fyldestgjælds, og forsvare Dem.

Sally. Lad De mig være uden for! Deres Forhavende oprører mig nok uden det. De vil da oprette, hvad De kalder Deres Livs Forbrydelse, ved en ny og større, ved en Ugierning, der sætter Dem ud af al Stand til at oprette Noget! De vil forvise Dem Medsynd, ved at gøre alle Deres unskikkelige, redde

Deres Fader ved at støde ham Dolken i Hjertet, ved at krone alle Deres mange Feiltrin med eet, som det ikke mere staaer i hans Magt giøre godt, give min rettskafne Dødel Spidestjærelse ved, saavidt det staaer til Dem, at vælte Deres Død hen paa ham, lade Deres Blod komme over hans skyldfrie Hoved.

H. Lerna ch. O! hvad har jeg at leve for? jeg, som har tabt Alt, forspilbt, forbrudt Alt, om De vil — Lykke, Vre, Udsigter, Forhaabninger, min Faders Godhed, Deres, alle gode Menneskers Agtelse.

Sally. Har De tabt, forspilbt, forbrudt Alt det, De siger, hvor tør De da træde for det frygtelige Speil, Døden drager Forhængeet fra, uden at have gjort Alt, hvad der staaer i Deres Magt til at vinde tilbage, hvad ved en ustraffelig Mandbom, og en hæderlig Alderdom kan oprettes, en forvilbet Ungdoms Daarskaber og Feiltrin, tør ved et feigt Selvmord trykke det Indsegl derpaa, som Intet kan mere tilintetgiøre.

H. Lerna ch. O, Sally! følte De, hvor dybt i dette skrækkelige Dieblik Deres Uafsyn trykker mig til Jorden, De vilde ikke fordrø af mig, at jeg nogenfinde skulde træde for min Faders, Deres Dødsføls, eller for noget af de Menneskers Dine, jeg elsker og agter, og som maa foragte og hade mig.

Sally. Og hvo er da den, for hvis alvøden-
 be, afretførbige Masyn, De nys var rede at træde?
 De gyser; jeg har udtalt. Der er Deres Pistol til-
 bage, jeg overlader Dem nu til Deres egne Betragt-
 ninger; De har Valget, om De i det Dieblis, De
 ved en uoprettelig Udaad har sat Kronen paa alle De-
 res tidligere Bidsfarelser og Forseelser, vil fremstaae for
 den ubedrageligste af alle Dommere, eller De vil van-
 dre blandt Menneſter, hvis inderligste Dunſte er at røks-
 ke Dem Haand, for at drage Dem tilbage fra den Af-
 grund, hvortil ſlet Selſkab, og onde Exempler har
 loffet Dem, og føre Dem igien paa den Wei, De var
 født til at betræde og vandre. (Hun lægger Pistolen
 paa Bordet og vil gaae). Det er Deres Pistol.

H. Lerna ch (ſtryker ſig efter hende, griber hendes
 Haand, og kaſter ſig for hendes Fødder). Sally!
 Trøſtens, Godhedens, Himmels Engel! evig Bel-
 ſignelse over Dem for diſſe livſalige Dæd! værdiges til
 Tak at modtage min høitideligſte Forpligtelſe, at ind-
 vie det Liv, hvortil De har draget mig tilbage, til at
 oprette det forgangnes Daarſkab og Brøde.

Sally. Lerna ch! jeg modtager dette Loſte med
 Tillid. Den Gud, der nys i ſelve Deres Fortvivlelſe
 ſaae med Naade til den dybe Fortrydſe, den udgik
 fra, og ſendte mig at forebygge dens rødsomme Føl-
 ger, vil give Dem Styrke til at blive det Forſæt tro,

De i dette Nielsik har fattet, (hører nogen, og siger).
Staa op.

S y v e n d e S c e n e.

v. d. Høeft. Leopoldine. De Forrige.

v. d. Høeft (som har seet og hørt det sidste).
Nei, nei! bliv kun liggende, det klæder ret godt.

H. Lerna ch (springer forlegen op). Hr. van
der Høeft! jeg —

Sally (næsten paa samme Tid). Kære Onkel!
jeg —

v. d. Høeft. Kære Niece! jeg — Hr. Svog-
er! jeg — Nu, hvad saa mere?

Sally (seer paa v. d. Høeft, der staaer med
Leopoldine ved Haanden). Svoger? Leopoldine! er
det sandt?

Leopoldine (falder hende om Halsen). Ja,
kære Søster!

v. d. Høeft. Niece! Niece! min kære gode
Nolde! man maa staae paa sin Respect.

Sally. Til Lykke, Onkel! til Lykke, kære go-
de —

v. d. Høeft. Tys! lad os nu høre, om hen-
des Mund smukt kan vænne sig til at sige Tante.

Leopoldine (indsaldende). Søster! Søster!

v. d. Høeft (som om der gik ham et Lys op).
Ja saa! ja, det er sandt, min Hr. Svoger aflagde
jo her sin Hyltingskeb paa Knæ, i det vi traadde
ind ad Døren.

Sally. Ikke til mig, Dunkel! til Ketsind og
Dyd.

v. d. Høeft. Men du var dog saa god, og
tog imod den paa Dydens Begne! De har dog vel
labet Dem forevise hendes Fuldmagt, Svoger?

H. Lerna ch. Den er i hendes Dine, paa hen-
des Læber, i hendes Aand og Hierte.

v. d. Høeft. Ja saa! ja det Slags Fuldmagt
fiender jeg! ikke, min gode Polde?

Leopoldine. Søster! er det saa? tør vi til
Giengjæld lykønske min Broder og dig?

H. Lerna ch (hastig indfaldende). For Guds
Skyld, Søster! hvad gjør du!

v. d. Høeft. Naa, naa, Hr. Svoger! Ulyk-
ken var vel ikke saa stor, om saa var; imidlertid maa
I vide Jer egen Leilighed, Børn, det er ikke vor
Sag.

Sally. Atsaa reiser vi da ikke, Dunkel?

v. d. Høeft. Jo, vi reiser, Niece! kan hun
ikke komme herfra, saa see hun dertil.

Sally. Naar Dunkel reiser, reiser jeg med.

v. d. Høeft. Saa! og hvem faaer da Dydens
Fuldmagt imidlertid?

H. Bernach. Hendes Minde, Deres Minde; Solesen af Alt, hvad jeg har at giøre for at oprette mine Forseelser. Hr. v. d. Hoest! kan De tilgive?

v. d. Hoest. At De kalder mig Hr. van der Hoest? ikke godt! med mindre De strax opretter det ved at kalde mig: kiære gode Svoger!

H. Bernach. Vilde Mand! kan De virkelig glemme mit ubesindige Forhold?

v. d. Hoest. Ah! De seer jo nok, jeg har faaet andet at tænke paa siden.

Leopoldine (omfavner ham): D! Tak! Tak!

v. d. Hoest. Selv Tak! men vi glemmer reent, vi skulde søge Svigerpapa op; De mente beraoppe, han var her.

Sally. Fechner gik ned at see om ham i Høugen. Der kommer de begge to.

D t t e n d e S c e n e.

Samle Bernach. Fechner. v. d. Hoest.
Leopoldine. Sally. H. Bernach.

v. d. Hoest. Ah! velkommen! jeg længtes efter Dem. (gaaer ham imøde).

H. Bernach. Formodentlig for at tage Afreid?

v. b. Høeft. Det ikke. Vi har meget at tale sammen først.

Gl. Lerna ch (halv sagte). Det, jeg talte til Dem om i Morges —

v. b. Høeft. Staaer færdigt paa mit Værelse, og to, tre Gange saameget til, om De behøver.

Gl. Lerna ch (omfavner ham). Mand! Ven! Belgiorer! Redningemand i Nødens Time!

v. b. Høeft. Nok om det, vi har ganske andet at tale om.

Gl. Lerna ch. Jeg veed det! det er formodentlig om min Søn?

v. b. Høeft. Nei! det er nok egentlig om Desres Datter.

Gl. Lerna ch (med glad Forventning). Om min Datter?

v. b. Høeft. Hun har nok Lyst at tage med til Holland, naar De ikke har noget derimod?

Gl. Lerna ch. Med Dem og Sally, med Glæde!

v. b. Høeft. Sally har hun slet ikke talt om; hun kan tage med eller blive, ligesom hun har Lyst. Nei, det er mig, hun vil reise med, og da det nu vel ikke godt kan skee, uden Manden i den lange sorte Kiøle har sagt et Par Ord til det først —

Gl. Lerna ch. Leopoldine! er det sandt?

Leopoldine. Deres Betsignelse, min Fader!

Gl. Lerna ch (lægger hendes Hænder i v. d. Høests). Gud har givet dig sin bedste Betsignelse, en saadan Mand! nu kalde han mig, naat han vil, da jeg har oplevet denne Lykke.

v. d. Høest. Vist ikke! vist ikke, Svigerpapa! Der er meget mere for Dem at gjøre! ikke Sally?

Sally. For en ædel Mand, og en kiærlig Fader, er det altid meget at gjøre.

v. d. Høest. Ret saa, Søster Nicer! du taler som en Salomon. Hvad siger du, Svoger!

H. Lerna ch. D! jeg har bestandig kun eet Ord at sige: Tilgivelse.

Gl. Lerna ch. Fortiener Du den?

H. Lerna ch. Denne ædle Mand har tilgivet mig.

Gl. Lerna ch. For Din Søsters Skyld.

H. Lerna ch. Jeg føler det.

v. d. Høest. Nu nu, Svigerfader! har I raset eller vil I rase? siger vi Hollændere. Han har raset.

Gl. Lerna ch. Det har han, men har han ubrasat?

v. d. Høest. Svar du for ham, Sally! du har jo taget ham i Eed.

Sally. Jeg svarer for ham.

H. Lerna ch (ude af sig selv). Sally! De min!

Gl. Lerna ch. Min Datter!

Sally. Det Navn skal det være min Stoltthed at fortjene.

Fechner (sagte til hende). Det har De ærligt fortjent (pegende paa Pistolen, der ligger paa Bordet). Jeg seer, det var vel, jeg traf Dem.

Sally (ligeledes sagte til Fechner). Det var vel.

Gl. Lerna ch (som herved faaer Die paa Pistolen). Hvad er det?

H. Lerna ch. Den var labt til at straffe en
Bedrager.

Gl. Lerna ch. Havde han Filt en utient gam-
mel Mand ved sin suurt fortiente Ehverd, en fattig
Lyende ved sin Nødskilling?

H. Lerna ch. Mankee —

Sally (tager Ordet). Ijs! horte De ikke, det
blev mig overdraget at svare for Dem.

H. Lerna ch. D at De vilde! at De altid vil-
de og kunde svare for mig!

Sally. Virkelig! ja men isaafald mærker jeg,
man ikke maa lade Dem komme sig af Dine.

H. Lerna ch. Sally!

Sally. Ijs! Husk paa tre Gange ni Sole-
mærker!

H. Lerna ch. D, De har Ret.

Sally. Ja vist har jeg. Utsaa! De reiser med
Dukel til Holland, hans Exempel bliver Deres Mon-
ster, og hans Agtelse Deres Formaal.

Leopoldine. Du hans Kon.

Sally. Nu naar Du finder han har naaet sit
Mønster, vil jeg overlade Dig at bestemme hans Kon;
det maa du forstaae.

Gl. Lerna ch. D, maatte jeg leve den Dag,
saa var jeg den Lykkeligste af alle Fædre.

v. d. Hoest. Vi vil gjøre vort Bedste; ikke Svog-
er?

H. Lerna ch. D ved denne Haand —

v. d. Hoest. Du tager feil, Svoger! det er
ikke den rette.

H. Lerna ch. Kun ved denne kan jeg haabe at
naae hin.

v. d. Hoest. Nu! saa er jeg vis paa, Du vil
holde fast som en Hollænder.

Dækket falder.

